

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

Vol. VII

Issue 11

February 2018

இம்மாத மலரில் . . .

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

இம்மாதச் செய்தி	4
ஸைப் டிவைவன்	5
சாவித்ரி	19
யோக வாழ்க்கை விளக்கம்.	21
பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள் .	24
அஜென்டா	26
The Life Divine – Outline	28
மனித சுபாவம்	30
நெஞ்சுச்சுக்குரிய நினைவுகள்	34
வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும் இரகசியங்கள் .	36
அன்பர் அனுபவம்	39
ஆண்டவனின் விளையாட்டு குணமும் மனிதனுடைய serious மனோபாவமும்	42
ஸ்ரீ அரவிந்தரின் ஆண்மீக சிந்தனைகள் - பாகம் 2	44
அன்னை இலக்கியம்	
ரூரு	47

ஜீவியத்தின் ஒத்துப்பாடு

ஏக்ஷிள்

செய்யாமல்
சாதிப்பது
வாழ்வின்
இரகஸ்யம்.

(முன், பின் அட்டைகளைச் சேர்த்து மொத்தம் 80 பக்கங்கள்)

கதை கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

வருடச் சந்தா ரூ.60/-
தனிப் பிரதி ரூ.5/-

இம்மாதச் செய்தி

இடைவிடாத நினைவு பெரிய காரியம்.
உண்மை பேசுவது பெரிய காரியம்.
தவறாது சமர்ப்பணம் செய்வது பெரிய காரியம்.
பிறர் வெற்றி தரும் சந்தோஷம் பெரிய காரியம்.
கெட்ட எண்ணாம் பலிக்காதது பெரிய காரியம்.
நல்லெண்ணாம் மனநிறைவு தருவது பெரிய காரியம்.
உறவின் கடமை கருத்தில் நிலைப்பது பெரிய காரியம்.
நல்ல பெரிய காரியம் தொற்றித் தொடர்வது பெரிய காரியம்.
கெட்ட எண்ணாம் எழாதது பெரிய காரியம்.
எளிய உறவில் எண்ணாம் சிறப்பது பெரிய காரியம்.
அடுத்தவர் இரகஸ்யத்தை வெளியில் சொல்லாதது பெரிய காரியம்.
அடுத்தவர் இரகஸ்யத்தை அறிய விரும்பாதது பெரிய காரியம்.
வாய்ப்பை ஏற்று உயர்வது பெரிய காரியம்.
தவறான வாய்ப்பை மறுப்பது பெரிய காரியம்.
ஊறு செய்தவன் உள்ளத்தின் உண்மையை
அறிவது பெரிய காரியம்.
Life Response-ஜ அறிவது பெரிய காரியம்.
Life-ஜ Respond பண்ணவைப்பது மிகப் பெரிய காரியம்.
சுயநலமி ஆதாயத்தை மறுப்பது பெரிய காரியம்.
அன்னை காணிக்கையை ஏற்பது பெரிய காரியம்.
அருள் பேரருளாவதைக் கண்டுகொள்வது பெரிய காரியம்.
தரிசனத்தன்று பகவான் வந்ததை அறிவது பெரிய காரியம்.
Feb. 29-இல் சத்திய ஜீவியத்தை அறிவது பெரிய காரியம்.
தோல்வியில் வெற்றியைக் காண்பது பெரிய காரியம்.
அன்னை சூழலை புது இடத்தில் உணர்வது பெரிய காரியம்.
நேரமும் செயலும் நன்றிக்குரியவை என அறிவது பெரிய காரியம்.
பெரிய காரியத்தை நாடாதது பெரிய காரியம்.

பூஞ் அரவிந்தம்

லைப் டிவைன்

II/1. Indeterminates, Cosmic Determinations and the Indeterminable (English Summary)

A Consciousness-Force involved everywhere in Existence is the occult secret of Nature. This consciousness has a double aspect, knowledge and ignorance. A self-aware infinite Existence has an infinite consciousness in which knowledge must be everywhere involved or operative. It is so in the very grain of its action. An Inconscience, a total Nescience is the base of the creative world-energy. This is the stock with which the material universe commences. At first Consciousness and knowledge emerge in little quantities. They associate themselves together. There is a tardy and difficult evolution thereby more and more gains are written on the blank slate of the Nescience. But still these are gathered acquisitions and seem to be constructions of a seeking Ignorance. As life establishes and maintains its operations with difficulty, Consciousness also establishes a growing but precarious light in the darkness.

The knowledge gained is only of phenomena. When our consciousness meets what seems to be a foundation, then it wears the appearance of a blank, not related to the super-structure. The first aspect of cosmic existence is an Infinite perceived as an indeterminate. In this Infinite the universe appears as a “boundless finite”. These are mysterious. We call

the Energy which produces appearance Nature. But that word is meaningless unless it explains as the nature of things that are arranged according to an inherent Truth in them by a Force. Human Science has discovered many processes. But, it does not explain how out of a blank those aspects emerge. How did these determinates come out of the original Indeterminable? At the origin of things there is Infinite containing unexplained finites, an Indivisible full of divisions and an Immutable of mutations. This is a cosmic paradox.

Our mind demands the need of positing an Infinite but the alternative is a void. It can be only an abyss of the Infinite we refuse to look into. A necessary postulate may be an infinite mystic zero of Non-Existence. It would be the basis for our seeing the existence. We may recognise only the limitless expanding material universe. But the problem remains the same. To us, Infinite existence or boundless finite are original indeterminables. We can assign nothing which would predetermine their determinations. We can describe the fundamental character of the universe as Space or Time. But these too are indeterminates. The Time or Space does not give us a clue.

To our Science this indeterminate Existence reveals itself as an Energy. It is known not by itself but by its works. The original process and the other multitude of processes are inexplicable. We know there are a varying number of electric infinitesimals which can produce the appearance of larger atomic infinitesimals. But we fail to discover how they came to be constituted. We know how oxygen and hydrogen produce water but do not know why. Similarly, we see a tree growing out of a seed but do not know how. So also we fail

to see how material movements in the brain of Shakespeare or Plato can produce a Hamlet or a Symposium. Science shows how.

There is more to perplex us. A necessity of immutable sameness at the base, of free and unaccountable variations on the surface seems to be the law. But who or what necessitates or determines? They seem to have no meaning unless it be the delight of creation. A Mind might be there or a hidden determining Will might be there. But in the first appearance of material Nature there is no trace of these.

A possible explanation is a self organizing dynamic Chance that is at work. This is an enigma which presents itself with the appearance of order on one side and of unaccountable freak on the other side, which we call Nature. The energy of this Nature may be acting at random and creating this chance. But this indicates in the origin of things there is boundless possibilities that are manifested out of it by the original energy. This original energy must be either an Existence or a Non-Existence without which the action of the energy is inexplicable. There is also too much of an iron insistence on order. This shows that there must be a law of unity behind the Necessity governing the processes that are in action in the universe. We have also to explain the emergence of consciousness from the Inconscient. In an all-pervading truth of inconscient, mechanical necessity has no place. If so, it can be that there is already a consciousness concealed in the Inconscient and it is waiting for evolution. This will lead us back to chance. We have also to explain the Mind, the Consciousness which so thoroughly differs from the energy that produced it. It must be possible that there is a double

contradiction of Consciousness emerging from a fundamental Inconscience and of a Mind of order and reason that manifests as the final consequence of a world created by inconscient Chance. These things may be possible but we need a better explanation.

There can be other explanations of consciousness creating this world from Inconscience. A Being with an omnipotent Mind and Will seems to have organized the universe. This Mind is responsible for the consciousness struggling to affirm itself in an inconscient universal order. This Divinity is invisible to us for reasons that an extracosmic Creator could not be expected in a Cosmos which is void of his presence. If this Creator is not entirely supracosmic but is also immanent here, even then there need be no sign of him, except to some consciousness evolving in this inconscient world, but only when its evolution reached a point it could become aware of the indwelling presence. An omnipotent Mind could easily infuse something of itself into its creatures. Still the difficulty of arbitrary nature of creation, its inconceivable purpose, its crude law of ignorance, strife and suffering remains to be explained. If this is a play, then why this stamp of so many undivine elements in the play of a Divine? All explanations of existence originating from an extracosmic Deity flounder over this difficulty. This would disappear only if the Creator were, even though exceeding the creation, yet immanent in it, himself the player and the play.

If consciousness is created out of inconscience, behind the inconscient energy there must be a secret involved consciousness building up the means of manifestation through the action. Infinite creation becomes boundless finite in the

material universe. The apparent inconscient material energy is the indispensable condition for the structure of material world substance. In this substance Consciousness intends to involve itself so that it may grow by evolution out of its apparent opposite. Creation of the Infinite out of itself is a manifestation in material disguise of truths and powers of itself. The forms of vehicles of these truths are the basic fundamental determinations of Nature. The possibilities, the truths or powers bore within the fundamentals express as the unaccountable variations emerging from the vague general stuff. The principle of free variation becomes the inconscient chance. Principles of truths and powers of the Infinite's imperative becomes the mechanical Necessity in Nature. The Infinite's imperative to fulfill its truths and powers become the automatism. As a result, consciousness appears out of inconscience.

By the above hypothesis all the unexplained processes can be explained. Energy seems to create substance. In reality, as existence is inherent in Consciousness-Force, substance is inherent in Energy. Energy is a manifestation of Force. Substance is a secret manifestation of Existence. But it is a spiritual substance. It could be apprehended by the material sense only when it gives the forms of Matter by Energy, seizable by the sense. Now we understand how design, quantity and number can be the base for the manifestation of quality and property. They can be made manifest by a rhythm and process of substance. The growth of the tree out of the seed would be accounted for by the Real-Idea. The infinite's self-perception of the significant form, the living body of its power of existence that has to emerge from its own self-compression in energy-substance would be

carried internally in the form of a seed, carried in the occult consciousness involved in that form and evolve out of it. We can also understand how infinitesimals of a material character like the gene and the chromosomes can carry the psychological elements. It is the same in the objectivity of Matter as in our subjective experience.

So also body's physiological functions determine mind's psychological functions because body is not mere unconscious matter. It is a structure of secretly conscious energy that has taken form in it. Body is occultly conscious. It is the vehicle of expression of an overt Consciousness that has emerged and is self-aware in our physical energy-substance. The body's functionings are a necessary machinery for the movements of this mental inhabitant. This is necessary for the physical manifestation of the Conscious Being. In turn, the body's functionings influence the mind's formations. The body may even dominate its user, the mind. All this is possible because the body has a 'subconscious' consciousness of its own. Still, the body determining the mind is a minor truth. The major Truth is mind determines the body. The spiritual entity determines mind and body is a greater truth. Thus, the conception of divine Mind and will creating the Cosmos becomes tenable. The perplexing elements in it are due to the inevitable phenomena of an emerging Consciousness out of its opposite. But its mission is to override these contrary phenomena to manifest its greater reality by a slow and difficult evolution.

An approach from the material end of Existence cannot give us this validity for this hypothesis. The veil of in-consciousness is so thick that it may not be penetrated. The prime

secret is self-discovered when we move to a point of self-enlightenment. In Life it is clearly hopeless to try to discover the truth. There it is submental or subconscious. In human mind there is the first hope of free comprehension. Here the possibility of self-knowledge and world-knowledge exists. At first mind can only observe facts and processes and infer the rest. In order to know the secret of consciousness, it has to know itself and determine the reality of its own being and process. In Man, the mind-consciousness is involved in the whirl of thoughts. We do not freely determine our thinking; it is determined by our nature. Even with a certain detachment if we stand back and observe the workings of the mental Energy in us, still we see only the process and not the original source of our mental determinations as the veil is still there over our total nature.

Only when we follow the yogic process and quieten the mind, self-observation is possible. We discover Mind is a subtle substance, a general determinate which mental energy throws into forms of thoughts concepts etc. When the energy is quiescent, it lives in either torpor or immobile silence or peace of self-existence. Next, we see the determination of the mind does not proceed out of itself. It comes from a universal Mind. We perceive an occult subliminal mind from which thoughts, perceptions etc., arise. We also see higher planes of mind from which superior mind energy works on us. Finally we see a mental being supporting the mind substance and mind energy. First the mental being is a silent witness Purusha. If this is all, we have to accept the domination of Nature. But, we find that the Purusha can move to be a knower, a giver of commands. We see here that all mind determinations arise from the Purusha.

A complication arises from another view point that our mind is a part of the universal mind. Therefore questions arise whether evolution is phenomenal creation by universal energy presented to the mental being or it is an activity imposed by the Mental Purusha's indeterminate existence, or whether the whole is something predetermined and only manifested on the mind plane. To know that, we have to enter into a cosmic state of being and consciousness.

Overmind consciousness is such a principle. It is beyond even universal mind in the Ignorance. It carries masterful cognition of cosmic truth. May be the answer is here. Here we see the individual as well as cosmos is from the transcendent. Mind and life must be partial self-expressions of the Cosmic Being. But the expression is decided by the individual himself. But the original question remains unsolved. The question, in this case is whether the building of thought is truly a self-expression or it is not a creation presented to him by Nature or it might be a play of cosmic imagination. Each view has its own logical support. Overmind adds to the complexity.

In Overmind, in all the higher ranges of mind, we find the dichotomy of silent self and the mighty dynamis. This contradiction sublimates into the co-existence of impersonal Brahman without qualities and Brahman with infinite qualities – Nirguna, Saguna. If we pursue the Nirguna into a farthest possible self-experience, we arrive at a supreme Absolute. If we enter through Saguna similarly, we arrive at the divine Absolute. The divine Absolute is a personal supreme omnipresent Godhead transcendent as well as universal. This is an infinite Master of all relations. He can

uphold in his being a million universes and pervade each with a single ray of his self-light and a single degree of his ineffable existence. The Overmind maintains these two truths which face the mind as mutually exclusive alternatives. Behind them there must be a greater Transcendence which upholds them both in Eternity. What can that be except an original Mystery? In the last resort, it escapes even the highest mentality and remain unknowable.

If the supreme Absolute is indeterminable, no manifestation is possible. But there is a universe. What then creates it? As the Absolute is the sole Reality, this Power must have a relation with it. If the power is imagination, the sole existence of absolute Parabrahman is not possible. It is logically impossible that the Supreme Being and the Power that issues out of it are opposite. Brahman is free from all possibility of relations. But Maya is a creative imagination, an originator of all relations which Brahman supports. This is inadmissible. It is clear that the Reality is not an Indeterminable. It is perfectly understandable that the Absolute must be indeterminable in the sense that it cannot be limited by any determination but not in the sense it is incapable of self-determination.

Overmind, then, gives us no final solution. We have to seek for it in a supramental cognition. The supramental is a self-awareness and a power of self-determination. The first is a foundation and status. The second is a power of being, the dynamism of self-existence. All that a timeless eternity of self-awareness sees in itself as truth of being, the conscious power of its being manifests as Time-eternity. To Supermind, the Supreme is not an indeterminable, not an infinite of

being complete to itself in its own existence. The Infinite of Being must also be an Infinite of Power. It must also be capable of eternal action and creation. It must be a creation out of its own self eternal and infinite. An infinite consciousness must hold endless truths of its self-awareness. These in action would appear as aspects of its being, to our spiritual senses as powers and movements of its dynamis, to our aesthetics as instruments of its delight. Creation would then be self-manifestation. It would be an ordered deploying of the infinite possibilities of the Infinite. Every possibility must have a truth of being behind it. A fundamental reality of the Existential would appear to our cognition as a fundamental spiritual aspect of the Divine Absolute. Out of it would emerge all possible manifestations. These create non-manifest latency of forms, powers, processes. Their own being would develop their own becoming swabhava, swarupa. This then would be a complete process of creation. In our minds, we do not see the complete process but only possibilities that determine themselves as actualities. Our mind is an observer of actuals, an inventor of possibilities, not a seer of occult imperative. The Original Determinant is veiled from our minds. For the Supermind it would be apparent. In the Supermind, the Determinant and process and possibilities are one whole.

Our cognition of the Absolute is by intuition as Existence, Consciousness and Delight. In the Overmind and mind these three can be exclusively enjoyed. But in Supermind these three are always an inseparable Trinity. Each has its primal aspects of its inherent self-formations. Love, Joy and Beauty are the fundamental determinates of the Divine Delight of

Existence, Knowledge and will are the fundamental determinates of the absolute consciousness and Self, the Divine, the Conscious Being, Atman, Ishwara and Purusha are the fundamental determinates of the absolute Existence.

Each of these aspects reposes on a triad or Trinity: Knowledge takes its stand in a trinity of Knower, the Known and Knowledge; Love finds itself in a trinity of Lover, the Beloved and Love; Will is self-fulfilled in a trinity of the Lord of the Will, the object of the Will and the executive Force; Joy has its original gladness in a trinity of the Enjoyer, the Enjoyed and the Delight that unites them; Self finds its manifestation in a trinity of Self as subject, Self as object and self-awareness holding together Self as subject-object. These are the fundamental spiritual self-determinations of the Infinite. All others are determinants of the fundamental spiritual determinates, significant relations, significant powers, forms of being, consciousness, force, delight – energies, conditions, ways, lines of the truth-process of the Consciousness-Force of the Eternal, imperatives, possibilities, actualities of its manifestations. All these deploying powers are held together by Supermind in an intimate oneness. There is no imposition of imagination. But in the Mind of Ignorance appear these impositions. Behind the ignorance, the soul is seeking for the Reality. This limitation and this awakening are also process of self-determination. They too bring out the possibility of the Infinite. The supramental cognition of things is of such nature which would see the one Truth everywhere.

Indeterminability is also necessary for conceiving of the Absolute. The Absolute is not bound by any determination. It is the source of all determinations. Its indeterminability is

natural and necessary to its infinity of being and its infinity of power of being. This essential indeterminability of the Absolute translates itself into our consciousness through the fundamental negating positives, the immobile immutable self, the Nirguna Brahman, the Ineffable and the Unknowable. On the other side its dynamic essentiality manifests to us through the fundamental affirming positives, the Self that becomes all things, the Saguna Brahman, the Eternal with infinite qualities, the one who is the Many, the Infinite Person, the Lord of creation, the Word, the Master of all works and action; it is that which being known all is known: these affirmatives correspond to those negatives. In the Supramental cognition it is not possible to split as under the two sides of the One Existence.

Even the separate cognition has its validity. For the primary aspects of the Absolute are fundamental spiritual determinates answering at the spiritual end or beginning to the material end of the descending and ascending Manifestation. Those that seem to us negative carry in themselves the freedom of the Infinite from limitations by its own determinations. Their realization disengages the spirit within. Once we pass into the immutable self, we are no longer bound in the inner status by the determinations of Nature. On the dynamic side, the original freedom enables the Consciousness to create a world of determinations without being bound by it. It enables it to withdraw from what it has created and recreate in a higher truth formula. It is on this freedom that is based the spirit's power of infinite variation, free from Necessity or system. The individual being can pass from one order of self-formulation to a higher order.

At this stage it has to move from the mental to the Supramental status. Here one can enter into total Nirvana. A realization of the pure Self must always precede the clear vision of the spiritual prerogative that gives the free power of ascent and descent. An independent completeness of identity with each of the primal aspects and powers is a capacity of overmind cognition. The Supermind keeps always the realization of the Unity. The Overmind still keeps the sense of the underlying unity. In Mind, knowledge of the unity is lost. Even here, the total reality is behind the absorption and can be recovered as intuition. In the spiritual mind this can be an ever-present experience.

All aspects of the Omnipresent Reality have their fundamental truth in the Supreme Existence. Even the power of Inconscience corresponds to a Truth. At the heights of Spirit it is the trance of Superconsciousness. At the other end it is the Inconscience. It is the play of a secret all-being who observes the rules of its own self-oblivion, self-opposition and self-limitation till it is ready to exceed it. This Inconscience and Ignorance is not a denial but a formula of the eternal Existence.

It is important to observe the importance of Ignorance and its role in the spiritual economy of the universe. If all that we experience were an unreal creation in the Absolute and the creation were not a manifestation of the Reality but an arbitrary cosmic construction, that would be a sort of imposition. Then our knowledge of the creation would not be knowledge of Reality. If all is a manifestation of the Reality, then it would be in nature a play of the infinite self-knowledge and Ignorance could be only a temporary,

subordinate movement. Its consummation would be a return of the spirit in the cosmos itself to an integral self-knowledge.

Supramental is not final. Beyond is Sachidananda. Here existence would be a pure identity in oneness. But supramental is inherent here too. The only difference here would be that the determinations would not be demarcations, they would be interfused, each a boundless finite. For all is in each, each is in all radically and integrally. There would be to the utmost, a fundamental awareness of the identity, a mutual inclusion and interpenetration of consciousness. Knowledge as we know would not exist here, all would be a direct action of consciousness in being itself identical, intimate, intrinsically self-aware and all-aware. But, still relations of consciousness, delight of existence, self-power of being with being would not be excluded. These are highest spiritual planes and not a blank vacancy of pure existence.

It could be said that in Sachidananda itself there could be nothing but self-awareness of pure existence and consciousness and a pure delight of existence. Like all determinations this too could cease to exist in the ineffable Absolute. Our position is that there must be inherent truths of the Supreme Being. Their utmost reality must be pre-existent in the Absolute. The Absolute is not a mystery of infinite blankness. Nothing can manifest that is not justified by the self-power of the Omnipresent Reality.

◦ ◦ ◦ ◦

சாவித்ரி

Page 205: The frank spontaneous impulse of the soul

**இயல்பாக எழும் வெள்ளை மனத்தின் ஆத்ம
எழுச்சி**

- ❖ இயற்கையை இரட்டையின் பொய்யால் தாக்கி
- ❖ எதிரான பண்புகள் மறுத்த உற்சாகத்தை உயிர்ப்பித்து
- ❖ நடிக்கும் நல்லதைவிட உண்மையான தீமை நல்லது என
- ❖ பாவத்தையும், நல்லதையும் அகந்தை ஏற்று
- ❖ அவற்றை நரகத்தின் கருவிகளாக்கி
- ❖ ஜீவனற்ற பாதைகளில் மறுக்கப்பட்ட மாண்புகள்
- ❖ பழம்பெரும் இனிமை பழக்கமாகப் பரவி
- ❖ வாழ்வு இருஞன் நுழைந்து எழும் பாழ்மனையில்
- ❖ வாழ்வின் பெருமை மங்கி கிழிந்து, ஜயமாகி
- ❖ அழகின் சிறப்பு ஆயளால் முகத்திலழிந்து
- ❖ செயல்திறனை ஆண்டவனிட்ட சாபக் கொடுமையெனக் கண்டு
- ❖ மனம் நாடும் சத்தியம் எனும் கற்பனை
- ❖ சந்தோஷத்தை நாடிய வேட்டை சலித்து அழிந்து
- ❖ ஞானம் என்பது கேள்வி எழுப்பும் அறியாமை
- ❖ மறைந்த கர்ப்பத்தினின்று வருவதைப் போல் எழும்
- ❖ இருண்டு பார்வையிலகப்படாத உடலும் உருவமும்
- ❖ அழகான வாழ்வின் புறத்துள் மறைந்து
- ❖ அதன் ஆபத்தான வாணிகம் நம் வேதனையின் மூலம்

- ❖ அதன் முச்சு மனித இதயம் கண்ட விஷம்
- ❖ அந்த விவரமற்ற முகம் எழுப்பும் தீமைக் கணங்கள்
- ❖ பொதுவான சூழலை அவ்வாபத்து போய் உலுக்கியது
- ❖ உயிரை எடுக்கும் சக்திகள் உலகெங்கும் உருவாகி
- ❖ உதவிக்கோ நம்பிக்கைக்கோ அவன் எப்பக்கம் திரும்பினாலும்
- ❖ வீட்டிலும், வயலிலும், தெருவிலும், மார்க்கெட்டிலும்
- ❖ திருட்டு நடை நழுவும் பாணியைக் கண்டு
- ❖ ஆயுதம் தாங்கிய உழலும் உடலின் சக்தி
- ❖ பொன்னான கரிய நிர்வாண உருவங்களின் ஊர்வலம்
- ❖ பெரும் படபடப்பு சூழலை உஷாராக்கி
- ❖ பயங்கர அடிச்சுவடுகள் பார்வையில் படாமல் நெருங்கி வந்து
- ❖ பயத்தை எழுப்பும் உருவங்கள் கணவுலகைப் படையெடுத்து
- ❖ பாதகமான ஜீவன்கள் அவனைப் பாதையில் கண்டன
- ❖ அவர் பார்வை ஆபத்தின் அவசிய உருவம்
- ❖ திடீரென எழும் பெரும் கவர்ச்சியின் இனிமை
- ❖ கவரும் கணகளும் உதடும் கவினுறும் முகங்கள்

ஜீஸுஸ்கிறை

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

பிரம்மம் சிருஷ்டிக்கவில்லை எனில் சிருஷ்டி எதிலிருந்து எழுகிறது என அறிவதை இரகல்யம் எனக் கூறலாம்.

இரகஸ்யத்தின் மூலம் இரகஸ்யமில்லை என்பது.

யோக வாழ்க்கை விளக்கம்

22/53. இறைவன் வரும் தருணம் இரட்டை அவதர ஜனனம்.

பூலோகம் சொர்க்கமாகும் நேரம் பூமாதேவி லோக மாதாவானாள்.

- பூலோகம் சொர்க்கமாகும் என்பதை ஆழ்வார்கள் 1000 ஆண்டுகளுக்குமுன் கண்டனர்.
- கிருஸ்ததுவ மகான்கள் கண்டனர். 1000 ஆண்டுகளாக அது நடக்கவில்லை.
- நடைமுறை வேறு. சான் ஏறினால் முழும் சறுக்கும்.
- 1915-இல் வந்த மகாத்மா ஓராண்டில் பிரபலமானார்.
- அவர் வந்தபின் நடந்தது ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை.
- பெரியது வரும் என்பது உண்மை. பேசினால் எதிரானது நடக்கும் என்பது சட்டம்.
- ஓராண்டில் பூரண சுய ராஜ்யம் என்றார் காந்திஜி.
- ஓராண்டு போயிற்று, ஒரு 10 ஆண்டும் போயிற்று. சுய ராஜ்யம் வரவில்லை.
- அதனால் காந்திஜி சொன்னது உண்மையில்லை எனப் பொருளாகாது.

அதற்குரிய முறைகளைக் கடைப்பிடித்தால் ஓராண்டில் வந்திருக்கும்.

அதன் முறை: ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டம்.

அடுத்த முறை: வாயால் பேசக் கூடாது, மனம் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

- 1942-இல் அகில இந்தியக் கட்சிக்கு 32 வயது வாலிபர் அப்படித் தலைவரானார்.
- மொகலாயர், செங்கிஸ்கான், பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், ரஷ்யா ஏகாதி பத்தியங்களை நிறுவினார். 1950-இல் அனைத்தும் அழிந்தன.

- அழியும் காலம் வரும்முன் அளவு கடந்த வளர்ச்சி எழுவது சட்டம்.
- பாண்டவர் ஆண்டனர் எனில் வயது வந்தவுடன் உரிமை வரவில்லை.
குதாட்டம் பழி வாங்கியது.
வனவாசம் கிடைத்தது.
அக்ஞாத வாசமும் வந்தது.
போர் மூன்றது.
வம்சமே அழிந்து, உரிமை வந்தது.
வராது, வந்தால் பெரிய போராட்டத்தின் பின்வரும்.
- அன்று நல்லது நடக்காது, உள்ளதைக் காப்பாற்ற முடியாது.
- அரிச்சந்திரனானாலும் மனைவி, மக்களை இராஜ்யத்துடன் இழக்க வேண்டும்.
சத்தியம் சத்தியமாகத் தோற்கும் காலம் அது.
- இன்று சுதந்திரம் போராட்டமின்றி வருகிறது.
இன்ஷார்ஸ் காப்பாற்றுகிறது.
பென்ஷன் மானத்தைக் காப்பாற்றுகிறது.
கலெக்டர் மகன் நடுத்தருவில் நின்றான். இன்று மாடு மேய்த்தவன் மகன் கலெக்டராகிறான்.
- அதைப் பெறவும் ஆயிரம் நிபந்தனைகள் உண்டு.
- அருளங்குச் சட்டம், திட்டம், நிபந்தனையில்லை.
எந்த நிபந்தனையுமின்றிச் செயல்படும் அருளை ஏற்க எல்லா நிபந்தனைகளையும் மனிதன் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும்.
- Burgo-வுக்குத் தன் அழகு நினைவில்லாதது போல் நம்மை மறந்து பரவசப்பட்டால் அதுவும் நிபந்தனையின்றி நடக்கும்.
- பூமாதேவியும் லோகமாதா ஆவாள். சுப்புலக்ஷ்மிக்கும் பாரத ரத்னம் உண்டு.
- பெரியவர்களும் செய்யாத பெரிய காரியம் எனியவனுக்கும், தன்னை மறந்த நிலையில் தானே நடக்கும்.
- சாஸ்த்திரி பிரதமரானார்.
- இரட்டை அவதாரமும் இறங்கி வரும். வரும்முன் சூயஸ் காலவாயும் திறக்கும். எதுவும் திடீரென வருவதில்லை. முன்கூட்டி அவசியம் தெரிவிக்கும். தலைகீழே நினைப்பவர்க்குத் தலைகீழாக நடந்தாலும் கிடைக்காது.
- மனம் தணிந்தால் தண்டோரா போட்டவனும் தலைவனாவான்.
- தலைமை தூய்மையான மனத்தின் எனிமையாகும்.
- இது நினைப்பதெல்லாம் நடக்கும் காலம். நினைப்பதற்கு முன் நடக்கும் நேரம். இறைவன் வரும் தருணமானதால் எதுவும் நடக்கும். நடக்கும் எனில் நல்ல மனத்திற்கு நடக்கும். நல்ல மனம் ‘எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளா’’. எவரையும் வெறுக்காத மனம் நல்ல மனம். பிரியம் வெறுப்பாகும். வெறுப்புப் போக பிரியமும் போக வேண்டும். விருப்பு வெறுப்பில்லாதது நல்ல மனம். நல்ல மனம் நல்லதைப் பிறருக்கு நினைத்தால் உடனே அவருக்கும் நமக்கும் நடக்கும். எனக்கு இரு கண்களும் போனாலும் அடுத்தவர்க்கு ஒரு கண் வர வேண்டும் என்ற மனநிலையிது. மனநிலை, மனப்பான்மை மதருக்குரியது. காலம் கணிந்து மூன்றாம் நிலையாயிற்று. எனவே, யுகம் கண்மாகும். அதுவே அன்னை வாழ்வு.

(தொடரும்)

எஃகைஃகை

பூரணயோகம் - முதல் வாயில்கள்

கர்மயோகி

145. பூரண சமர்ப்பணம் செய்ய நினைக்கும் எண்ணம்.

- அன்னை புதுவையிலிருந்த பொழுது அவரை அருகிலுள்ளவர் எவரும் அறிய நினைக்கவுமில்லை.
- அன்பர் பூரண சமர்ப்பணத்தை நினைப்பதும் வாயில் திறப்பதாகும்.
- அளவு கடந்து சுத்தமான இடத்தைப் பார்ப்பவரில் எத்தனை பேர்தம் வீட்டை அதுபோல் சுத்தமாக வைக்க நினைக்கிறார்கள்.
- விஷயம் பெரியதானால் நினைவிலும் வராது.
- ஒரு கிராமத்துப் பெண் தன் கணவனுடன் அன்னைக்கு நமஸ்காரம் செய்து எழுந்த பொழுது “இந்த அம்சத்திற்கு நாம் பிறக்கவில்லை” என்றார். அதுவே பெரியது.
- ஆசைப்படுவதிலும் உயர்ந்த ஆசை எழுவது இயல்பல்ல.
- நல்ல எண்ணம், பெரிய எண்ணம், உயர்ந்த எண்ணம் எழுவதில்லை.
- உயர்ந்த இடம் உண்டு என உலகம் கூறினாலும் அதை நம்ப முடியவில்லை.
- அப்படி ஒரு பெரிய எண்ணம் எழுந்தால் ஓ எதிரான எண்ணங்களும் எழும்.
- “ஒரு கெட்ட சிந்தனையுமில்லாமல் இருக்க வேண்டும்” எனத் தோன்றுமா?
- அன்னையை நாடிவந்த அனைவருக்கும் அவர் பெற்ற ஆள்மீகப் பொக்கிஷத்தைத் தரத் தயாராக இருந்தும் நாம் அதைப் பெற நினைத்ததுண்டா?
- பெரிய நினைவு சமூக லட்சியத்தைக் கடந்தது என்பதால் அது நினைவாகவும் நமக்குத் தோன்றுவதில்லை.
- கேவலமான குலத் தொழிலும் செல்வம் தரும் நேரம் பெருமையாகத் தோன்றும்.
- சர்க்கார் அது போன்றவரை அத்தொழில்களிலிருந்து மீட்க முயன்றால் அவர்கள் அதே தொழிலை உயர்ந்த முறையில் செய்ய விரும்புகிறார்கள்.
- பரம்பரைத் தொழில் பல தலைமுறையாகச் செய்யாவிட்டாலும் உடலும், தசையும் அதை ஆழ்ந்து விழையும்.
- சத்தியத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க நினைத்தவரை அவர் உள்ள இடத்தில் போய்ப் பார்த்து வணங்கலாம்.
- ஐட் இருள் (inconscious) பரமாத்மாவாக (Superconscious) மாற நினைத்தது சிருஷ்டியில் பெரிய காரியம்.
- அதை முதலில் நினைத்தவர், நினைத்ததைச் செயல்படுத்த விரும்பியவர் பகவான் ஸ்ரீ அரவிந்தர்.
- அது போன்ற நினைவு ஆழ்ந்ததானால் பலிக்காமல் போகாது.
- நோபல் பரிசு பெற்ற நீக்ரோ ஒரு பெரிய ஸ்தாபன டைரக்டர். சிறு வயது நீக்ரோ பையன் அவரைக் கவர்ந்தான். அவனிடம் பேசினார். உனக்கு என்ன செய்ய விருப்பம் என்றார். “கறுப்புப் பறவையை வெள்ளைப் பறவையாக மாற்ற வேண்டும்” என்றான். அது அவர் ஸ்தாபன இலட்சியம் போன்றது. அவனுக்கு அங்கு வேலை கொடுத்தார். அந்த ஸ்தாபன டைரக்டராகி அதைக் கண்டுப்பிடித்து அவனும் நோபல் பரிசு பெற்றான்.

ஒழிகளிக்கீலன்

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

சொல்லும் அசைவும் தம்மை இழுந்தபின் எழும் சொல்லும் அசைவும் இறைவன் செயல்படுபவை.

மனித வாழ்வு மனிதனால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

- தலைவிதி நம்மை நிர்ணயிக்கிறது என நம்புகிறோம்.
- மன்னை ஒட்டில் இருபுறமும் வளைவு நிறைந்து இணைவதை மக்கள் தலையெழுத்து என்பர்.
- மனிதன் மனத்தால் செயல்படுகிறான்.
- மனம் எண்ணங்களை ஏற்று மனநிலையை உற்பத்தி செய்து அதன்படி நடக்கும்.
- சிறுகுழந்தை பொம்மைக்கு உயிரிருப்பதாகக் கொள்ளும், தன் தாயாரே சிறந்த அழகி என நினைக்கும். ஓரளவு படித்தவர் இன்று அவருடைய எண்ணங்களைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், ‘கடல் ஆப்பிரிக்காவின் கரையில் முடிகிறது. அதைக் கடந்தால் பாதாளத்தில் விழ வேண்டும்’ என அன்று மனிதன் நம்பியது போன்ற எண்ணங்களைக் காணலாம்.
- Placebo என்பது மருந்தில்லாத மாத்திரை. புது மாத்திரை செய்த பொழுது அது பலித்ததைக் காண 100 பேரூக்கு அதைக் கொடுப்பார்கள். 100-இல் 75-க்கு மேல் குணமானால் மாத்திரையை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். Placebo சாப்பிட்ட 100 பேரில் 30 அல்லது 40 பேரூக்கு குணமாகும். இது எப்படி? மனம் நம்புவதால் உடல் செயல்படுகிறது. Mind over Matter என்ற கொள்கை 150 ஆண்டுகளுக்குமுன் உருவாகியது.
- அறிவு என்பது இன்றைய நம் மனநிலையைக் கடப்பது.
- எந்த உயரம் சென்றாலும் அறிவு வளரும். இருந்தாலும் அதுவே முடிவானதல்ல.
- மனம் முடிவான முழுமையான அறிவைப் பெறும் கருவியில்லை.

- இராமானுஜம் genius. இவருக்கு FRS பெற Hardy என்ற பேராசிரியர் முயல்கிறார். FRS என்பது Fellow of Royal Society. கேம்பிரிட்ஜ், ஆக்ஸ்போர்டில் B.A அல்லது M.A பட்டம் எடுத்தபின் Fellow of Oxford என்ற பட்டம் தருவார்கள். நெடுநாட்கள்வரை அதை இந்தியருக்குத் தரவில்லை. இராதாகிருஷ்ணனே முதலில் பெற்றார். இக்கல்லூரிகளில் பல Society-கள் உண்டு. பல Fellowships உண்டு. Fellow of the Philosophic Society என்ற பட்டமும் உண்டு. FRS முடிவானது. இதைப் பெறும்முன் மற்ற Fellowship பெறுவது வழக்கம். இராமானுஜத்திற்கு Fellowship of the Philosophic Society கிடைத்தது. முடிவான FRS பெற Hardy பிரம்மபிரயத்தனப்படுகிறார். கடைசிவரை எதிர்ப்பு. எவருக்கும் இராமானுஜத்தின் மேதாவிலாசம் தெரியவில்லை. Hardy-க்கும் அது தெரியவில்லை. ஆனால் இராமானுஜம் சாதாரண அறிவு பெற்றவரில்லை. அவருக்கு FRS தரவேண்டும் என அவர் பெறும்பாடுபட்டதால் அதைப் பெறும்முன் பெறும் Philosophical Society Fellowship கிடைத்தது. சில வருஷங்களுக்குப்பின் Hardy-க்கு வெற்றி கிடைத்தது. FRS கொடுக்க கவனசில் இசைவு தந்தது. ஒரு தந்தியடித்து இராமானுஜத்தைப் பாராட்டினார் Hardy. அது Elected to the Royal Society என்பது. இராமானுஜம் Royal என்பதை மாற்றி Philosophical எனப் படித்துவிட்டு பல வருஷம்முன் பெற்ற பட்டத்தைப் பாராட்டி இன்று என Hardy தந்தியடிக்க வேண்டும் என நினைத்து தந்தியை மீண்டும் படித்தார். தெளிவாக Philosophical Society தெரிந்தது. சற்றுநேரம் கழித்துப் படித்தார். மீண்டும் Philosophical Society எனப் படித்தார். சந்தேகம் வலுத்து நான்காம் முறை படிக்கும் பொழுது Royal Society எனக் கண்டு மகிழ்ந்தார்.
- மேதை இவ்வளவு நீண்ட நேரம் வார்த்தையை மூன்று முறை மாற்றிப் படிக்கிறார். தந்தியைப் படிக்காமல் மனத்திலுள்ளதை தந்தியில் படிக்கிறார். இது மனத்தின் குணம்.

○❖○

The Life Divine – Outline

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

(4) ஜடமும் ஆன்மாவும் இணைவது அவசியம்.

தெய்வீக வாழ்வு என்ற இலட்சியத்தை அடைய இது ஏன் அவசியம்? இது அவசியமானால், இது போல் அவசியமான மற்றவை எவை?

ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவில்லை.

உலகம் அனைத்தும் தெய்வீக அற்புதம்.

அஞ்ஞானமும், அத்துடன் ஞானமும் பரிணாமத்தால் அழிந்து அனைத்தும் ஆன்மாவாக வேண்டும்.

மனிதன், அகந்தை, ஆத்மா, புருஷ நிலைகள் மாறி ஈஸ்வரனாக வேண்டும். முடிவாக சத்திய ஜீவனாக வேண்டும்.

மேல்மனம் அழிந்து அடிமனமாகி அதுவும் பிரபஞ்சமாகி, சத்திய ஜீவியமாக வேண்டும்.

இருஞும், தீமையும் உயர்ந்த ஜோதியும் நன்மையாக வேண்டும்.

சத்தியம் வாழ்வில் நுழைந்து அதை நிரப்பி, உயர்ந்து, திருவருமாறி, பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாக வேண்டும்.

மனித உடல் பரிணாமத்தால் வளர்ந்து பிரபஞ்சம் முழுவதும் பரவி பிரபஞ்ச உடலாக வேண்டும்.

பொருள்கள் வளரும் ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

எண்ணம் முழு எண்ணமாகிச் செயல்பட வேண்டும்.

காலம் காலத்தைக் கடந்ததுடன் இணைந்து கங்ஙைத்தில் செயல்பட வேண்டும்.

புலன்களால் செயல்படும் மனம் ரூபங்களையும், ரூபங்களையுடைய பொருள்களையும், ரூபம் பெற்ற எண்ணாங்களையுமே காணும். சக்தி ரூபமற்ற சக்தி. புலன்கள் ரூபமற்ற சக்தியைக் காண முடியாது. நாம் புலன்களை விட்டகன்று மனத்தையடைந்தால் மனம் சக்தியைக் காணும். மனத்தின் ஜீவியம் பிரபஞ்ச சக்தியைக் காணும். அது ஜடத்தின் சக்தி. பிரம்மத்தின் சக்தி. புலன்கள் அவிந்து, மனம் நேரடியாக மனமாக பிரபஞ்சத்தில் செயல்பட்டால் ஜடமும், ஆன்மாவும், சக்திமயமாய்ப் பிரபஞ்ச ஜீவியத்தில் சந்திப்பதைக் காணலாம். சக்தி உயர்ந்து பிரம்மமாக முயன்றால் ஆன்மாவாகிறது. ஜடம் சக்தியாகி, ஆன்மாவானால், ஆன்மாவைப் பிரபஞ்சத்தைக் கடந்த லோகத்தில் சந்திக்கிறது. அங்குச் சத்தும், அசத்தும் சேருகின்றன. சத் பிரம்மமாகிறது. அசத் பிரம்மமாகிறது. இவை உச்சகட்டத்தில் இணைந்து பரம்பொருளாக மாறும் நிலை அது. அப்பரம்பொருள் உலகமாகி, உலகத்திலுள்ள பொருள்களாகி, நிகழ்ச்சிகளாகி, உலகை நிரப்புகிறது. அடிப்படையில் பரம்பொருளாகவும், தோற்றத்தில் உலகமாகவும் காட்சியளிக்கிறது.

(தொடரும்)

ஒக்லஹோம்

ஜீவிய மணி

வாழ்க்கையில் உள்ளவர்கள் ஒரு பிரச்சனை தீர, பொருள் ஈட்ட, சொத்து சம்பாதிக்க என்று பிரார்த்தனை செய்தால், பொருளைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவது நல்லது. லெளகிக வாழ்க்கைக்குப் பொருளும், ஆத்மீக வாழ்க்கைக்கு மலரும் காணிக்கையாக அமையும். காணிக்கைக்கு அளவு கிடையாது. அவசியம் உண்டு. பெரும் அளவில் அன்னைக்குப் பொருள் கொடுக்க விழைபவர், காணிக்கைக்காகக் கொடுத்தல் அவசியமில்லை. சேவைக்காக எந்த அளவிலும் செய்யலாம். சேவை வேறு; காணிக்கை வேறு.

மனித சுபாவம்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

அவர்கள் வகுப்புக்குரிய மத்தியஸ்தம் செய்யும் திறமை இவரிடம் இருப்பதைக் கண்டு, ஊரில் தீராத குடும்பத் தகராறு பணக்காரர்களுக்குள் வந்தபொழுது இவரை அழைத்தார்கள். இவர் அதைத் தீர்த்த முறை அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது. நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லும் பாணி சிறந்தது. அதனால் நல்ல பெயர் வந்தது. கொஞ்சநாள் கழித்து செல்வர் நிறைந்திருந்த தெருவில் “மத்தியஸ்தம் என்றால் கோபால் இல்லாமலில்லை” என்று வழங்கியது. அந்தஸ்து சிறந்தது. பரம்பரைக் குண விசேஷம் சிறந்திருக்கிறது. இவருக்கு நாலு தலைமுறைகளுக்குப்பின் ஒரு சிறுவனுக்கு அதே திறமை அளவு கடந்திருந்ததால் 20 வயது முதல் அவனைப் பெரியவர்கள் மத்தியஸ்தம் செய்ய நாடினார்கள்.

கர்வமான வக்கீல் ஒருவர். எவரிடமும் உதாசீனமாகப் பேசுவார். தொழிலில் திறமை இருந்ததால், சம்பந்தமில்லாத இடத்திலெல்லாம் தலையிடுவார். அந்தஸ்து கருதி அவரைத் தடுக்கமாட்டார்கள். கர்வம் நமக்குத் தெரிந்து குணமாகத் தலைதூக்கினால், மனச்சாட்சி, தவறு என்று சொல்லும். அடக்கம் வேண்டும் என்று உள்ளிருந்து குரல் கொடுக்கும். அதை மறுத்துவிட்டு நாம் பேசினால், அது உள்ளே வளரும். நம் வாழ்வில் வெளிப்படாவிட்டால் நம் குழந்தையின் வாழ்வில் வெளிப்படும் என்கிறார் அன்னை. இந்த வக்கீல் ஒரு நிலம் விற்கப்படும் சமயத்தில் Subregistrar ஆபீஸாக்குப் போனார். விற்பவர் இவர் கட்சிக்காரர். அவருக்குச் சேர வேண்டியவை அனைத்தையும் பேசி முன்பே முடிவு கட்டியாகி விட்டது. Subregistrar முன் அவர் பணம் பெற வேண்டியதுதான் பாக்கி. கிரயப் பத்திரம் மற்றொரு வக்கீல் எழுதியது. அது வாங்குபவரைச் சேர்ந்தது. இந்த வக்கீலுக்கும், கிரயப்பத்திரத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. Office-இன் உள்ளே வந்தார். Subregistrar-இடம் அத்தனைக் கேள்விகள் கேட்டார். சில கேள்விகளை Subregistrar

எழுப்பியவுடன், வக்கீல் Registrar கையிலிருந்து எதிர்ப்பார்ட்டியின் கிரயப் பத்திரத்தை வாங்கித் தம் அபிப்பிராயம் போல் திருத்தலாம் என்று பேனாவை எடுத்தார். வாங்குபவர் சிறுவர். வக்கீல் பெரியவர். வக்கீல் செய்யும் வேலை அதிகப் பிரசங்கித்தனம். கிரயப்பத்திரம் தவறாகப் போனால் அது சிறுவனைப் பாதிக்கும். சிறுவன் படித்தவன். அனுபவசாலி. ‘வக்கீல் பத்திரத்தைத் தொடக்கூடாது’ என்று கண்டித்தான். அவனுடைய சுபாவத்திற்கு வக்கீலைத் திட்டியிருப்பான். கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு, தன் பத்திரத்தை வக்கீல் தொடக் கூடாது என ஆணித்தரமாகச் சொன்னான். இந்தச் செய்தி கோர்ட் முழுவதும் பரவியது. முதன்முதலாக இந்தப் பெரிய வக்கீலின் கொட்டத்தை ஒருவர் அடக்கினார் என்று அனைவரும் மகிழ்ந்தார்கள். இந்த வக்கீலுடைய மருமகன் அடக்கமே உருவானவன். பவ்யம் அதிகம். மாமனாரிடமிருந்த கர்வத்திற்கு நேர் எதிர். காலம் மாறியது. முப்பது ஆண்டுக்கட்குப்பின் வக்கீல் மருமகன் அன்று மாமனாரைத் திட்டியவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. இருவருக்கும் மற்றவர் யார் எனத் தெரியாது. என்னமோ மனதில் பட்டது. அவருக்குச் சாஷ்டாங்கமாக வக்கீல் மருமகன் நமஸ்காரம் செய்தான். பின்னால் விவரம் தெரிய வந்தபொழுது, வக்கீலுக்காக மருமகன் மன்னிப்புக் கேட்பது போலிருக்கிறது என்று புரிந்தது.

மிராசுதாரர் வீட்டுப் பையன். வக்கீல் பட்டம் பெற்றான். பகுத்தறிவு இயக்கத்தால் கவரப்பட்டான். மனிதனைப் பகுத்தறிவு உடையவன் என நினைத்தான். ஆர்வமாகத் தன் கொள்கைகளைப் பற்றிப் பேசுவான். உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவற்றைப் பின்பற்றுவான். செல்வம் நிறைந்த பரம்பரைக் குடும்பம் என்பதால் வயதிற்கு மேற்பட்ட நிதானமுண்டு. இள வயது. புதிய கொள்கையின் தீவிர உணர்ச்சி மிகுந்து நின்றது. அவனுடைய நம்பிக்கைகளில் மையமானது, மனிதன் தன் அறிவுப்படி நடக்கக் கூடியவன் என்பது.

இந்தச் சிறு வயதிலேயே அவனுக்கு முக்கியமான பிரச்சனை குடும்பத்தில் எழுந்தது. குடும்பப் பிரச்சனை என்பதாலும், உணர்ச்சியைத் தொடுவதென்பதாலும், நிலை குலையும் நேரம்.

தகப்பனார் முக்கியமான நேரத்தில் குழப்பமடைவார், அது தவறு, பகுத்தறிவுவாதியாக இருந்தால் அப்படியிருந்திருக்கமாட்டார், அவர் சந்தர்ப்பவாதி, நான் அப்படியில்லை என்பது வக்கீல் இளைஞருடைய இலட்சியம். கிராமத்தில் எழுந்த பிரச்சனை இவனை ஆட்டம் காண வைத்தது. பகுத்தறிவு காணாமல் போய்விட்டது. மனம் குழம்பியது, குழப்பம் ஏற்பட்டதை அறியும் நிலையிலும் அவனில்லை. பிரச்சனைகள் ஆர் அமரச் சிந்திக்க விடுவதில்லை. நாலு பேர் பேசும் நேரம். இவனுக்கு வாதங்கள், எண்ணங்கள், கருத்துகள், சரளாகச் சிந்தனையின்றி வருகின்றன. இவனுடைய உத்தரவில்லாமல் வாய் பேசுகிறது. அன்று சிறு வயதில் தன் தகப்பனார் பேசிய பாணியில், அதே கொன்கைகளை, அதே விஷயத்தில் தான் பேசுவதை அவனால் உணர முடியவில்லை. பேச்சு முடிந்தது. பிரச்சனை தீர்ந்தது. தெளிவு பெற இரண்டு நாளாயிற்று. தான் செய்தது விளங்கிறது. மறுநாள் நகரத்திற்கு வந்தான். நேரமையானவன் என்பதால் நண்பர்களிடம் தன் உண்மை நிலையை எடுத்துச் சொன்னான். நடந்ததை விவரித்தான். இத்தனை நாள் அவன் நம்பியதென்ன, இன்று நடந்ததை, “சத்தியமாக” நண்பர்களுக்கு வியப்புணர்ச்சியுடன் விளக்கினான். மீண்டும் மீண்டும் அதையே பேசினான், முடிவாக,

“நாம் என்னவேர நினைக்கிறோம், நாம் நினைப்பது வேறு. நடப்பது வேறு. ஒருவனுக்கும் பிரச்சனை என வந்துவிட்டால், குழப்பத்தில் அவன் தன் தகப்பனார் செய்ததை அப்படியே யோசனையின்றி அப்பட்டமாகச் செய்கிறான். இதுதான் நிதர்சனம். மற்றவெல்லாம் வெற்றுப் பேச்சு” என்று கூறி முடித்தான்.

அவன் சொல்லியது உண்மை. அவனுடைய அனுபவம் உண்மை. ஆனால் அவை அத்துடன் முடிந்து விடவில்லை. பகுத்தறிவு அவனில் துளிர்விட்டது. பிரச்சனையின் முன் நிற்க அதற்கு வலுவில்லை. அவனுடைய தகப்பனார் சிந்தனையின்றிச் செய்ததை, அவன் பிரச்சனையில்லாதபொழுது சிந்திக்கும் திறன் பெற்றிருக்கிறான். அடுத்த தலைமுறையில் இவனுடைய

சிந்தனை வலுப்பெறும். தகப்பனுக்குத் தான் செய்தது சாமர்த்தியம் எனத் தெரியும். வக்கீலுக்குப் பிரச்சனையின்போது தன்னையறியாமல் செயல்பட்டாலும், தகப்பனார் செய்ததையே செய்தாலும், எல்லாம் முடிந்தபின் தாம் செய்தது தவறு என்று தெரியும் அளவுக்கு அறிவு வளர்ந்துள்ளது. அறிவு வீண் போகாது. அடுத்த ஜென்மத்தில் அல்லது அடுத்த தலைமுறையில் பலன் தரும்.

பிரபஞ்சம் ஓர் ஆன்மாவை உண்டு பண்ண, தன் முழுச் சக்தியையும் பயன்படுத்தி (concentrates) ஒரு மையத்தில் தன்னை ஒருநிலைப்படுத்தி, அதை உற்பத்தி செய்கிறது என்கிறார் பகவான்.

சமூகம் ஒரு தலைவனை உற்பத்தி செய்ய, (subconscious) தன் ஆழ்ந்த உணர்வைச் சேகரம் செய்து அது செறிவான நிலையையடைந்தபொழுது, அச்செறிவை ஒரு மனிதனில் வெளிப்படுத்துகிறது, அவனே முன்னோடித் (pioneer) தலைவன் என்கிறார்.

ஆன்மீகப்புருஷன், அவதாரப்புருஷன், ஆன்மீக உயர்வுள்ள தலைவன், கவி, வீரன், மாவீரன், மாபெருங் கலைஞர் ஆகியவர்களைக் குடும்பம் பல தலைமுறைகளில் உருவாக்குகிறது. அறிவு வளர்ச்சி, அறிஞன் (philosopher), கலைஞர், யோகி என்ற நிலைகளிலிருப்பதாக ஸ்ரீ அரவிந்தர் எழுதுகிறார். தத்துவ ஞானம் முதல் நிலை. அது முதிர்ந்து கவிஞர்கள் பிறக்கிறான். கவிஞர் (poet) தன் உணர்ச்சி வெள்ளத்தை, ஞான அமுதமாகப் பெருக்கிக் கவியாக வடிக்காவிடில் கவிஞர் பூரணம் பெறுவதில்லை. ஞானம் கலைஞரினில், அவன் சொல்லின் சிகாத்தில் வடிவெடுக்கிறது. மேலும் அறிவு முதிர்ந்தால், தான் பெற்ற ஞானத்தை வெளியிட வேண்டிய அந்தரங்க அவசியம் அவனுக்கிருக்காது. பிறரால் நிரப்பந்தப்பட்டுச் சொல்லும் சமயங்களில் அது ஒரு சில சொற்களாலான மந்திரமாக, சூத்திரமாக வடிவம் பெறும்.

(தொடரும்)

ங்கெள்கெள்

நெஞ்சுக்குரிய நினைவுகள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

கர்மயோகி

இதி, இதி; நெதி, நெதி

‘இதி’ எனில் இது. ‘நெதி’ எனில் இது இல்லை. உபநிஷத்தில் பிரபலமான சூத்திரம் இது. உலகில் எந்த மனிதனைப் பார்த்தாலும், பொருளைக் கண்டாலும் ரிஷியின் திருஷ்டிக்கு அப்பொருளின் மூலத்தில் ஒளி தெரிந்தது. அதனால் அது பிரம்மம் (இதி) எனக் கூறினார்கள். அதே சமயத்தில் அம்மனிதனை, அப்பொருளை, அந்நிகழ்ச்சியை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்த ரிஷிக்கு அவ்வொளி தெரியவில்லை. அதனால் அது பிரம்மமில்லை (நெதி) என்றனர். உலக ஆன்மீகச் சரித்திரத்தில் மனித மனம் இந்த உயரத்தை இதுவரை எங்கும் எட்டியதில்லை என்கிறார் பகவான். இது இந்தியாவின் பெருமை.

மனம் ஒரு விஷயத்தைப் பிரித்து, பிரித்த பாகத்தை மட்டும் பார்க்கவல்லது. அத்துடன் மற்ற பகுதிகளில்லை எனக் கூறுவது. ஒருவர் பாடகர் எனில் அவருக்கு வேறு பல அம்சங்களுண்டு. அவர் பணக்காரர், தகப்பனார், வக்கீல், மகன் எனப் பல அம்சங்களுள்ளவர். அவரைப் பாடகராக அறிவது சரி, அதனால் அவருக்கு மற்ற அம்சங்களில்லை எனக் கூறும் குணம் மனத்திற்கு உண்டு. உலகைப் பிரம்மமாகக் கண்ட ரிஷிகள் அது உண்மை என்பதோடு நிற்காமல் உலகம் பிரம்மமில்லை என இதர ரிஷிகள் கூறியது பொய் என வாதாடினர். இது மனத்தின் குணம்.

என் மகனுடைய நல்ல குணங்களை நான் அறிவேன். எனவே, என் மகனுக்கு நல்ல குணம் உண்டு என்பேன். அவன் கெட்ட குணங்களை நான் அறிவேன். அதனால் என் மகனுக்குக் கெட்ட குணமுண்டு என அறிவேன். குணம் நல்லதானாலும் அவன் என் மகன், கெட்டதானாலும் என் மகன் என நான் அறிவேன். மகன் என்பதால் உணர்ச்சிபூர்வமான உண்மை இது.

உணர்ச்சிக்கு முழுமையுண்டு. சத்திய ஜீவியத்திற்கு முழுமையுண்டு.

நேரு பிரதமர் என்பதால் இந்திராவின் தகப்பனார் என்பதை மறுப்பதில்லை. மனம் அப்படிச் செயல்படுகிறது. இது உயர்ந்த தத்துவம். படித்த அறிஞர்களில் சிலர் மட்டுமே புரிந்து கொண்டனர். புரிந்து கொண்ட சிலரும் நடைமுறையில் புரிந்து கொள்ளவில்லை. சத்திய ஜீவியத்தை எட்டினால் நடைமுறையில் புரியும். ஓரளவு விளக்கலாம். முழுமையாகச் சொல்ல முடியாத தத்துவங்களில் இதுவும் ஒன்று.

(தொடரும்)

ஏஃஜெக்ஷன்

ஜீவிய மணி

பொய், மெய்களைப் பற்றி நாம் ஓரளவு புரிந்துகொள்கிறோம். அவற்றிற்கு மேலும் விளக்கம் தேவை. சுறுசுறுப்பு, விரைவு, தெளிவு, சேவை, தெளிந்த செயல், ஆர்வம், உற்சாகம் போன்றவையெல்லாம் மெய்யின் பட்டியலில் சேரும். சோம்பேறித்தனம், மந்தம், குழப்பம், தன்னலம், சோஷ் போன்றவை பொய்யில் சேரும். ஒருவர் ஒரு பொய் கூடச் சொல்லாதவர், நாணயமானவர் என்றால், அவரை மெய்யில் எடுத்துக்கொள்கிறோம். அவர் முழுச் சோம்பேறியானால் நாம் அவர் நாணயத்தைக் கருதி, சோம்பேறித்தனத்தைப் பெரிதுபடுத்துவதில்லை. வாழ்க்கைக் கணக்கில் அவையும் சேரும்.

ஒருவரிடம் உள்ள மெய்யைப் பலர் அறிந்திருப்பார்கள். அவர் செய்யும் தொழிலால் பலருக்குப் பலனிருக்கும். அப்பலன் மெய்யாகும். அவரது வரவு செலவுக் கணக்கில் சேவையை வரவாகவும், அவரது பொய்யைச் செலவாகவும் கணக்குப் போட்டால், இருப்பு சரியாகப் புரியும்.

வாழ்க்கையை நம் வழிக்குக் கொண்டு வரும்

இரகசியங்கள்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

மூலம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

சொற்பொழிவு: திரு. M. ஜெகன்நாதன்

40. அன்னை ஒருவருக்கு வழங்க முடிவு செய்துள்ள விஷயம் அவரைத் தேடி உடனே வரும். ஆகவே நாம் அவரைக் கேட்கின்ற விஷயம் அவர் அனுமதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அன்னையை அறிந்தவர், கூர்ந்து சுற்றும்முற்றும் கண்டால், அற்புதம், ஆச்சரியம், அபரிமிதம், ஆனந்தமிருப்பதைக் கண்ணலாம். இந்தச் சமூகச் சூழல் என்றும் உண்டு. நாமறிவதில்லை. அன்னை ஒரு பிரார்த்தனையை அனுமதிக்கும் வகையைக் கண்டால், அதையும் சூட்சமமாகத் ‘தொடர்ந்து’ உள்ளுறை ரகசியங்களைக் கண்டால், ஏராளமாகக் கண்ணில்லபடும். அன்னை கேட்டதைத் தருவார், நினைந்ததுமே பலிக்கும் என்பதெல்லாம் உண்மை. அதைக் கடந்தது அன்னை மூலம் வாழ்வில் உள்ள புதை பொருட்களை அறிவது. வாழ்வில் அதிர்ஷ்டம், பேரதிர்ஷ்டம் புதைந்திருந்தால் அன்னை ஜீவியத்தில் என்ன மறைந்துள்ளன? அவை யோக பொக்கிஷங்கள். ‘நான் எனியவன்’ என்பவனுக்கு எப்படி அவை பயன்படும்? யோக பொக்கிஷமாகப் பெறாவிட்டாலும் அவை வாழ்வை உச்சகட்டத்தில் வளப்படுத்தும். அன்பன் கேட்பது வேலை வேண்டும், திருமணமாக வேண்டும், வருமானம் வேண்டும், புத்திர சந்தானம் வேண்டும், பிரமோஷன் வேண்டும் போன்றவை. அன்பரேதன் செயலாலோ, மனப்போக்காலோ தடையை ஏழுப்பாவிட்டால் இவை தானே பலிக்கும். சிக்கலான பிரச்சனைகளையே மனிதன் முக்கியமாகக் கருதுவான். 10 ஆண்டுகளாகத் தன் பொறுப்பில் உள்ள பெரும் சொத்து - மார்க்கெட்டில் 20 இலட்சம் பெறும் சொத்து - உடையவர் 5 இலட்சத்திற்கு விலை காட்டுகிறார். நிலத்தை வாங்கிவிட்டால் 5 இலட்சம் எனியது. ‘பணமிருந்தால் வாங்கலாம்’ என்பது சிக்கல். இது சமயம் அந்த அன்பர் வியாபாரத்திற்கு பாங்க பீலட்சம் கொடுக்க முன்வந்தது.

அன்பர் கம்பெனிக்கு 8 இலட்சம் வேண்டாம், நிலத்திற்கு 5 இலட்சம் தர முடியுமா? என்று பாங்க அதிகாரியிடம் சிக்கலைக் கூறினார். அதிகாரி பாங்க இஷ்டப்பட்டால் பணத்தை விற்பவரிடம் நேரடியாக ஆபீசில் கொடுத்துவிட்டு, Subregistrar-ஜிடமிருந்து பத்திரத்தை பாங்க வாங்கிக் கொள்ளும் என்றார். அன்பர் சிக்கல் தீர்ந்த எனிமையை நினைத்து வியந்தார். அதிகாரி நிலத்திற்கு 5-ம், கம்பெனிக்கு 8-ம் தருகிறேன் என்றார். ஒவ்வொரு முறையும் அன்னை தவறாது செயல்படும் வகையிது. சிக்கல் அவருக்கு சிக்கல் இல்லை. கேட்பதற்கு மேலும் கொடுப்பதே அவர் அபரிமிதமான அருள்.

பிரச்சனை தீர்வது சிறப்பு. இங்கு அன்பர் அறிய வேண்டியது ‘வாழ்வில் சிக்கலிருப்பது உண்மை. சிக்கல் அன்னைக்கில்லை’ என்பதை அன்பர் அறிவது முக்கியம். எலிசபெத், லிடியா விஷயமாக இடிந்து போனாள். ஜேனுக்கு லிடியாவால் குடும்பம் சீரழியும் என்றும் தெரியவில்லை. லிடியாவுக்கு ஒரு விடியல் ஏற்படும் நேரம் பெண்கள் குதூகலமாயினர். பணம் அவர்கள் மனதில் தட்டுப்படவில்லை. லிடியாவைக் கண்டுவிட்டேன் என்ற கடிதம் வந்தது. என்ன செய்தி, நல்லதா, கெட்டதா என்று எலிசபெத் கேட்டதற்கு ‘என்ன நல்ல செய்தியை எதிர்பார்க்க முடியும்’ என்கிறார் தகப்பனார். பெண்ணைக் கண்டுபிடித்தது அவருக்கு நல்ல செய்தியில்லை. பணம் வேண்டும்! எப்படித் தருவது என்பது அவர் கவலை. அது கொடுக்க முடியாத பணம். நடந்தது என்ன? பெண் திருமணம் செய்து கொண்டாள். அதைத் தொடர்ந்து ஏமார்ந்து போன ஜேனுக்கும் திருமணம் பெருமளவில் நடந்தது. அதையும் கடந்து தகப்பனார் கடன்படவில்லை. அந்தப் பணத்தைத் திருப்பித்தர வேண்டாம் என்ற நிலை ஏழுந்து எலிசபெத் பெம்பர்வியை எட்டினாள். அன்னை பிரார்த்தனைகளை அனுமதிக்கும் பொழுது நாம் காணும் வாழ்வில் புதைந்துள்ள அற்புங்கள் பல.

- பெரும் பாரத்தைத் தாங்க ஏற்கனவே டார்சி சூழலில் காத்திருக்கிறார்.
- ஜேனுக்கு பிங்கலி தடையானால், அவரும் ஏற்கனவே அறிமுகமானவரே.

- பெம்பர்வியை நினைக்க முடியாது என்றாலும் அதுவும் ஏற்கனவே வந்த செய்தியே.

வாழ்க்கை ஏற்கனவே பெற்ற அற்புதங்கள் இவை.

இவை நாம் அறியாதவை, அறிந்தால் நம்ப முடியாதவை.

- அன்னை நம் சூழலை எப்படிச் சொர்க்கமாக்குகிறார், என்ன தன் சூழலில் வைத்திருக்கிறார் என்பதை நாம் நம் பிரார்த்தனை மூலம் அறியலாம்.
- 41. ஒருவருடைய தகுதிக்குமீறி கொடுக்கும் பொழுது அவர் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கமாட்டார். அதேசமயத்தில் ஒருவருடைய தகுதிக்குக் குறைவாகக் கொடுத்தாலும் அப்பொழுதும் அவர் நம் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருக்க மாட்டார்.

ஆகவே அடுத்தவர் ஒத்துழைப்பு நமக்கு வேண்டுமானால் அவருடைய தகுதிக்கு ஏற்றது போல் தர வேண்டும். கூடவோ குறையவோ கொடுக்கக் கூடாது.

மனிதன் தானே முன்னுக்கு வந்தது ஒரு கட்டம். குடும்பத்தின் மூலமும், சமூகத்தின் மூலமும் உயரும் கட்டம் நாம் வாழும் 21-ஆம் நூற்றாண்டு. தலைப்பு ஒருவரால் அடுத்தவர் உயரும் நிலைக்குரியது. சுதந்திரம் வரும்வரை சமூகம் மனிதனை உயர்த்த முயற்சிகள் எடுக்கவில்லை. ஏனெனில் அது அந்நிய ஆட்சி. அந்நியன் நாட்டை ஆள போட்ட ரோடு, ஏற்படுத்திய ரயில்வே, நடத்திய பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகள், அவன் வியாபாரத்திற்குரிய பாங்குகள் மட்டுமே அதுவரை இருந்தன. இன்றைய சர்க்கார் சொந்த சர்க்கார். கல்வி அனைவரும் பெறவும், போக்குவரத்து எல்லா கிராமங்களுக்கும் ஏற்படவும், பஞ்சம் தலையெடுக்காமல் உணவு உற்பத்தியாகவும், சிகிச்சை அனைவரும் பெறவும் முழு முயற்சி செய்கிறது.

சமூகம் அனைவரும் இடைவீட்டாகு ஆனந்தம் பெறவும்
அதன்மூலம் அறிவு பெறவும் ஆயிரக்கணக்காக சினிமார்
படங்களைத் தயாரிக்கின்றனர்.

(தொடரும்)

ஒஜிஜெஃபீ

அன்பர் அனுபவம்

திருமதி குர்யா ஜெகன்நாதன், திண்டுக்கல்

ஸ்ரீ அன்னையைப் பற்றியும் ஸ்ரீ அவிந்தரைப் பற்றியும் 25 வருடமாக திண்டுக்கல் தியான மையப் பொறுப்பாளர் திரு. இன்பராஜன் மூலமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். தியான மையத்தில் நடக்கும் தியானத்தில் கலந்து கொள்ள ஆரம்பித்தேன். அன்னையைப் பக்தியோடு பிரார்த்தித்தால் எல்லாவிதப் பிரச்சனையும் தீரும் என்றும் தெரிந்து கொண்டேன்.

நாங்கள் திண்டுக்கல் குடிவந்த போது தண்ணீர் பிரச்சனை இல்லாமல் இருந்தது. 7 வருடத்திற்குப் பிறகு தண்ணீர் கஷ்டம் வந்ததும் ஒவ்வொரு வீடாக மாறி, 3 வீடு மாறி விட்டோம். முதலில் நன்றாக இருக்கும். பிறகு பழையபடி கஷ்டம் வரும். அப்போதெல்லாம் தண்ணீர் வசதியுடன் நல்ல வீடு அமைய வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்வேன். அப்போது நத்தம் ரோடு குள்ளனம் பட்டியில் 1300 ரூபாய் வாடகையில் தண்ணீர் வசதியுடன் பெரிய வீடு அமைந்து அங்கு குடியேறினோம். வீட்டு ஒனர் சென்னையில் இருப்பதால் வாடகை மட்டும் வாங்க வருவார். எவ்விதப் பிரச்சனையும் இல்லை. மதருக்கு நன்றி சொல்லி மையம் சென்று சர்வீஸ் பண்ணி வந்தேன். 7 வருடம் பிரச்சனை இல்லை. பழையபடி தண்ணீர் கிடைக்காமல் விலைக்கு வாங்கி பயன்படுத்த வேண்டிய சூழல் வந்தது. கடந்த 2011-இல் என் பையன் அவுட்டரில் 1 பிளாட் வாங்கி இருந்தான். ஆனால், அதுவரை வீடு கட்ட வேண்டும் என்ற எண்ணமே வரவில்லை. இரண்டு மகள்களுக்கும் திருமணம் நடந்தது. வீடு எப்படிக் கட்டுவோம் என்று மலைப்பாக இருந்தது. அப்பாவின் புத்தகத்தில் வீடு பற்றி எழுதியிருந்ததைப் படித்து குடியிருக்கும் வீட்டைச் சொந்த வீடுபோல் நினைத்து சுத்தம் செய்து தினமும் பத்தி, சாம்பிராணி போட்டு வீட்டைச் சுற்றி வந்து அன்னையைப் பிரார்த்தித்து வந்தேன். அன்னைக்கு வீடு கட்டுவதைத் தொடர்ந்து சமர்ப்பணம் செய்து

வந்தேன். எதிர்பாராத விதமாக விஷயங்கள் தானாக நகர்ந்து 2013-இல் வீடு கட்ட ஆரம்பித்தோம். அந்தப் பகுதியில் நன்கு தண்ணீர் கிடைத்து 2014-இல் வீடு கட்டி முடித்து, மார்ச் 13-இல் குடி புகுந்தோம். எங்கள் வீடு இருக்கும் தெருவில் தற்போது நல்ல ரோடு வசதியும் ஏற்பட்டு உள்ளது. 6 மாதத்திற்குமுன் வீட்டின் பின்புறம் ஒரு பெரிய தண்ணீர் தொட்டி கட்டி அந்த ஏரியா முழுவதும் தண்ணீர் சப்ளை செய்ய ஏற்பாடு செய்துள்ளார்கள். இவை எல்லாம் அன்னையின் அருளால் நடந்துள்ள அற்புதங்கள்.

மற்றொரு அனுபவம் ஏற்பட்டுள்ளதை இங்கு பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். 2013-ஆம் ஆண்டு பெரிய டிப்பார்ட் - மெண்ட் ஸ்டோர் சென்று வீட்டிற்கு வேண்டிய சாமான்கள், காய்கள் வாங்கிக்கொண்டு கடையை விட்டு வெளியேறவும், சிட்டி பஸ்ஸாம் வந்தது. அதில் ஏறி படிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டு கண்டக்டரிடம் சீட்டும் பெற்றுக் கொண்டேன். பிறகு ஹேண்ட் பேக்கை சாமான் வாங்கிய பையில் வைத்தேன். இறங்குமிடம் வந்ததும் இரண்டு Big Shopper பையை எடுத்துக்கொண்டு வீடு வந்துவிட்டேன். வீட்டைத் திறப்பதற்கு சாவி எடுக்க பையைப் பார்த்தால் ஹேண்ட் பேக்கை காணவில்லை. பஸ்ஸினுள் எப்படியோ விழுந்துள்ளது போலும். அதில் சாவி, பணம், செல்போன் அனைத்தும் உள்ளன. மிகவும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பிறகு என் பையனிடம் வேறு சாவி வாங்கி வீட்டிற்குள் சென்று அன்னையிடம் நான் அஜாக்கிரதையாக இருந்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்டு பேக் கிடைக்க வேண்டும் என்று மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு, அன்னையிடம் விஷயத்தை ஓப்படைத்து விட்டு அமைதியாகி விட்டேன். நிச்சயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை என் உள்மனத்தில் நிறைந்திருந்தது. என் செல்லுக்குப் போன் செய்துப் பார்த்தேன். முதலில் பெல் அடித்தது. பிறகு 2 முறை மீண்டும் முயற்சித்த போது ஸ்விட்ச்ஆப் என்று வந்தது. பிறகு அன்று மாலை 6 மணிக்கு மேல் என் பையனுக்கு அந்த பஸ் கண்டக்டரிடமிருந்து போன் வந்தது. பஸ்ஸில் வேலை நிமித்தமாக ஸ்விட்ச்ஆப்

பண்ணியதாகக் கூறி, பேக் பற்றிய விபரத்தைத் தெரிவித்தார். மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ஆதலால் ஊருக்குச் செல்ல-விருப்பதாகவும், திங்கட்கிழமை RMTTC பஸ் டெப்போவிற்கு காலை 10 மணிக்குமேல் வந்து வாங்கிச் செல்லுமாறும் தகவல் சொன்னார். என் ஆனந்தத்திற்கு எல்லையே இல்லை. அன்னைக்கும், அவருக்கும் நன்றி சொல்லிவிட்டு டெப்போ போய் வாங்கி வந்தேன். பேக்கில் பணம், சாவி, போன் அனைத்தும் அப்படியே இருந்தது. அமைதியைக் கடைப்பிடித்து முழு நம்பிக்கையுடன் இருந்தால் தொலைந்த பொருள் நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்களின் புத்தகத்தில் எழுதியிருந்ததைப் படித்ததால், அதன்படியே அமைதியாக இருந்தேன். நம்பிக்கை குறையாமல் பிரார்த்தித்தேன். என் பொருளை அன்னை எனக்கு மீட்டுத் தந்தார்.

இதன்மூலம் அன்னையின் கோட்பாடுகளைப் பற்றி ஸ்ரீ கர்மயோகி அவர்கள் எழுதிய அனைத்துப் புத்தகங்களையும் படித்து அதன்படி நடந்து வந்தால் நாம் அனைவரும் வாழ்க்கையில் உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியும் என்பது நிதர்சனமான உண்மை என்பது விளங்கியது.

எஃகைக்குலம்

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

உடல் நோயற்றபோது அவ்வடல் தன்னைத்தானே குணப்படுத்திக் கொள்கிறது. 'உடல் தன்னைக் குணப்படுத்திக் கொள்ள முடிவு செய்யும்வரை நோய் தீராது' என ஸ்ரீ அரவிந்தர் சொல்லியிருக்கிறார். டாக்டர்கள் நம்மை வியாதியிலிருந்து குணப்படுத்துவதற்கு முக்கியமான காரணம் அவர்கள் மீது நமக்குள் நம்பிக்கையே. சிலருக்கு, 'தன்னுடைய வியாதி தீராது' என்ற நம்பிக்கையிருப்பதுண்டு. அவர்களை அன்னை குணப்படுத்த முயன்றால் அவருடைய சக்தி திறனை இழந்து நிற்கும். வியாதியஸ்தனுடைய நம்பிக்கைக்கு வலுவண்டு. அது பேரருளுடைய ஆற்றலையும் சிதைத்துவிடக் கூடியது.

ஆண்டவனின் விளையாட்டு குணமும் மனிதனுடைய serious மனோபாவமும்

N. அசோகன்

பூரி அரவிந்தர் தன்னுடைய சிந்தனைச் செல்வத்தில் ‘ஆண்டவன் தன்னுடைய படைப்புகளை எப்பொழுதும் serious-ஆக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. அதனால்தான் நாம் இப்படி ஒரு அற்புதமான உலகைப் பார்க்கிறோம்’ என்று வர்ணித்துள்ளார். அதாவது ஆண்டவன் தன்னுடைய படைப்பை serious-ஆக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றும், லீலையாகவே உருவாக்கியுள்ளார் என்றும் சொல்வதாகத் தெரிகிறது. இப்படி விளையாட்டாகச் செயல்படும் பொழுதும் அற்புதமான உலகை அவர் படைத்துள்ளார் என்றும் தெரிகிறது.

வேலையைப்பற்றி நம்முடைய மனோபாவம் என்ன? ஒரு வேலையை நேர்த்தியாகச் செய்ய வேண்டும் என்றால் அதை serious-ஆக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கிறோம். நாம் serious-ஆக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் வேலை நேர்த்தியாக இருக்காது என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் இறைவனோ இதற்கு நேர்மாறான மனோபாவத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர் விளையாட்டாக இருக்கிறார். ஆனால் அதேசமயத்தில் அவர் படைத்த உலகம் அற்புதமாக இருக்கிறது.

நாமும் இதே மாதிரியான ஒரு மனோபாவத்தை மேற்கொண்டால் நம் வேலையும் அந்த அளவிற்குச் சிறக்கும் என்று தோன்றுகிறது. நாம் சில பண்புகளைக் கடைப்பிடிக்கிறோம். சுத்தம், காலம் தவறாமை, ஒழுங்கு, துல்லியமான கணக்கு போன்றவை. நாம் செய்கின்ற வேலையை மிகவும் serious-ஆக எடுத்துக் கொண்டால்தான் சாத்தியமாகின்றன. ஆனால் இதே அளவு நேர்த்தியை விளையாட்டாக, ஆனந்தமாக நாம் செயல்பட்டு கொண்டுவர முடியும் என்று நம் அறிவுக்குப் புரியவைப்பது மிகவும் கடினம். வேலை என்றால் என்ன? நேர்த்தி என்றால் என்ன? Seriousness மற்றும் விளையாட்டுத்தனம் என்று இவற்றைப் பற்றி நம்முடைய அபிப்பிராயங்களை நாம்

மிகவும் மாற்றினால்தான் ஆண்டவனுடைய விளையாட்டுச் சுபாவத்திற்கு நாம் வர முடியும்.

இப்படி நம் அறிவை அதற்குத் தெரிந்த அபிப்பிராயங்களிலிருந்து விடுவித்தாலன்றி, உலகைத் தன் லீலையின் மூலம் உருவாக்கிய ஆண்டவனின் விளையாட்டுப் போக்கை நாம் அடைந்து நம் வேலையை அற்புதமாக்கும் முயற்சியில் வெற்றி பெறுவது மிகவும் கடினம்.

ஏஜிஜெஜின்

ஈந் அரவிந்த சுடர்

மனிதன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுது - உதாரணமாகத் தன்னுடைய மேஜையைச் சீர் செய்யும்பொழுது - தன் சௌகரியத்திற்காகச் செய்கிறான். தன் மேஜையைச் சீர் செய்பவன் சுயநலமியாக இருந்தால், தமிழ் மேஜையைச் சீர் செய்வதில்லை. நல்லவனாக இருந்தால், கலைந்துள்ள மேஜை யாருடையதாக இருந்தாலும் அதைச் சீர் செய்வான். அது அவனது மனப் போக்கைக் காட்டுகிறது. வேலையில் இது முக்கிய அம்சம். ஆனால் ஓர் அம்சம்தான். சுறுசுறுப்புடன் செய்யலாம். அது திறனைக் குறிக்கும். அறிவோடு செய்யலாம். அறிவில்லாமல் புத்தகங்களைத் தலைகீழாக அடுக்கலாம். அது அறிவின் நிலையைக் குறிக்கும். தன் விட்டுப் பழக்கப்படி எழுந்து போகும் பொழுது அடுக்கலாம். அது பழக்கத்தைக் குறிக்கும். ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுது மனம் தெளிவால் ஈடுபடுகிறது. உணர்வு சுயநலத்தின் மூலமும், உடல் சுறுசுறுப்பின் மூலமும், எல்லாப் பகுதிகளும் பழக்கத்தின் மூலமும் செயல்படுகின்றன. கர்மயோக முறைப்படி தன்னலத்தை விலக்கிச் செயல்பட்டால் அச்செயல் கர்ம யோகப் பலனைக் கொடுக்கும். பூரண யோகத்தில் சாதகனோ, அவனது அறிவோ, உணர்வோ, மனப்பாங்கோ, சுறுசுறுப்போ, அவற்றின் பழக்கங்களோ செயல்படுதல் கூடாது. அவையெல்லாம் விலக்கப்பட வேண்டியவை. இறைவனை ஜீவனின் ஆழத்தில் உணர்ந்து, செயலில் தன்னையும் தன் சுபாவங்களையும் விலக்கிச் செயல்பட்டால் அச்செயலின் மூலம் இறைவன் தன்செயலைப் பூர்த்தி செய்து-கொள்வான். சாதகனுக்குப் பூரண யோகம் பலிக்கும்.

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் ஆண்மீக சிந்தனைகள் - பாகம் 2

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

மூலம்: ஸ்ரீ கர்மயோகி

சொற்பொழிவு: திரு. M. ஜெகன்நாதன்
சொற்பொழிவாற்றிய தேதி: 29.02.2016

(2) “இறைவன் என் கண்களைத் திறந்தார். தாழ்ந்த மனிதனின் உன்னத குணங்களைக் கண்டேன். வெறுப்புக்குரியவரின் கவர்ச்சியைக் கண்டேன். ஊனமுற்றவரின் சிறப்பையும், விகாரமானவரின் அழகையும் கண்டேன்.”

உலகம் உயர்ந்தது, உன்னதமானது, பெருமையடையது, பெருந்தன்மையின் உறைவிடம், ஹாஸ்ய உணர்ச்சி ததும்பியது என பகவான் கூறுகிறார். இதை நாம் மரபில் அறியவில்லை. மரபு கூறுவது எதிரானது. உயர்ந்தவையும் உன்னதமானவையும் நாம் காண முடியாது என்பதால், அவற்றிற்குத் திரை ஏற்பட்டது. திறமையுள்ளவன் பொருள்கூடுவான். ஈட்டிய பொருளைப் பாதுகாப்பது கடினம். உடனுள்ளவர் அதை எடுத்துக் கொள்வார். ஒருவன் ஈட்டிய தனம் அவனுடையது. அதை நான் கேட்கக்கூடாது என்ற உணர்வு வர நாளாகும். அவ்வுணர்வு வரும்வரை பொருள் ஈட்டினால், பொருளுக்கு ஆபத்து. அதைப் பெற்றவனுக்கு ஆபத்து. ஆரம்ப நாட்களில் தீவட்டிக் கொள்ளைக்காரனுடைய மனப்பான்மையே மக்களுக்கிருந்தது. எவரிடமும் எது இருந்தாலும் அபகரிப்பதே மனநிலை. ஈட்டிய பொருளை மறைத்து வைக்க வேண்டும். எனவே, புதையல் ஏற்பட்டது. மன்னில் புதைப்பதே மறைப்பது. புதைத்த இடம் தெரியாமலிருக்க அதன் மீது செடியை நடுவார்கள். பிறர் அறியாமலும் புதைத்தவன் அறியவும், பொருள் பாதுகாப்பாக இருக்கவும் முள் செடியை புதையல் மீது நடுவார்கள். உலகம் அற்புத்தைச் சிருஷ்டித்து அதை அனுபவிக்கும் நேரம் வரும்வரை அதை மறைக்க முயன்றது சிருஷ்டி. அதனால் “கண்” திறந்தவுடன் விகாரம் அழகாகத் தெரிகிறது. சிருஷ்டி மறைக்கும் வழி பார்ப்பவனின் பார்வையை மாற்றுவது. அழகான பொருளை விகாரமாகத் தோன்றச் செய்வது. பஞ்சம் வந்தபொழுது

தானியத்தை மறைப்பது அவசியம். சுவரில் தானியத்தை மண்ணுடன் கலந்து பூசிவிட்டால் தெரியாது. தேய்த்து எடுப்பது கரிப்பு நாளில் ஏற்பட்ட பழக்கம். அழகான பெண்களை அந்தப்புரம் தேடும். அரசனுடைய தொந்தரவு பெரியது. வடக்கேயிருந்து பீதாம்பரம் கொண்டு வந்தவன் அரண்மனைக்கு விற்கச் சென்றான். சோழன் விலையைக் கேட்டு திடுக்கிட்டு வாங்க மறுத்தான். அவர் மந்திரி சடையப்ப வள்ளல். அவர் அரசன் தரமறுத்த விலையைக் கொடுத்து வாங்கினார். சோழனுக்குக் கோபம் வந்து விட்டது. வீரர்களை அனுப்பி சடையப்ப வள்ளல் - மந்திரி - வீட்டில் உள்ள பணத்தை எடுத்துக் கொண்டான். அதிகாரம் உள்ள அளவிற்கே அனுபவிக்க முடியும். சிருஷ்டி அற்புதம் எனினும் அதை அனைவரும் அனுபவிக்கும் அறிவும், வலிமையும் வரும்வரை அதைப் பாதுகாக்கச் செய்த ஏற்பாடு விகாரம், கடுமை, கொடுமை. ஒளவைக்குச் சித்தி கிடைத்தது. அவள் கவியானாள். அவள் பெண். அந்த நாட்களில் பெண் படி தாண்டினால் பாதுகாப்பில்லை. இன்று நம்முரில் பெண்கள் மாலை 8 அல்லது 9 மணி வரை வெளியில் போவதை மலையாளிகள் கண்டு வியந்து மகிழ்கிறார்கள். சேர நன்னாட்டினாம் பெண்கள் மாலை 6 மணிக்குமேல் வெளியில் இன்றும் போகும் பாதுகாப்பில்லை. அழகுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். பொருளுக்கு, பணம், முத்து, வைரத்திற்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும். மனிதன் சிருஷ்டியின் பேரழைகை அனுபவிக்க அஞ்ஞானத்தைக் கடந்து ஞானம் பெற வேண்டும். காட்டை “சாவித்ரி” மரகதப்பச்சை என வர்ணிக்கிறது. எனிய மனிதன் காண்பது காடு. “சாவித்ரி” கண்டது இந்திர லோகம். சிறு குழந்தைக்குப் பாதுகாப்புத் தேவை. வயதானவர்கட்டுகும் பாதுகாப்புத் தேவை. வெள்ளிப்பாத்திரம் புழங்குமிடங்களில் எனிய வேலைக்காரர்களை வைக்க முடியாது. நாட்டுக் கோட்டை செட்டியார் செல்வம் படைத்தவர். அவர்கள் வீடுகள் கோட்டை போன்றிருக்கும். சுவரில் சந்து பொந்து இருக்காது. கண்ணக்கோல் மரபு வழங்கும் நாடு அது. இன்று பணம் பாங்குக்குப் போவதால் அப்பயமில்லை. 9 வயதில் விவேகானந்தரைக் கண்ட பரமஹுமஸர் அவர்

சிவபெருமான் அவதாரம் என அறிந்தார். அது மற்றவர்க்குத் தெரிவதில்லை. தெரியாதது பாதுகாப்பு. இந்தியா செல்வம் மிக்க நாடானதால், முஸ்லீம்களும், ஆங்கிலோயரும் படையெடுத்து வந்தனர். செல்வமிருப்பதால் பாதுகாப்புத் தேவை. பாதுகாப்பு இல்லையெனில் நாடு அடிமையாகும். பகவான் சந்திரநாசூரிலிருந்து புதுவைக்குக் கிளம்பி வந்துவிட்டபின் CID ஒரு நாள் கழித்துத் தேடினர். மெடிக்கல் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிய டாக்டரிடமும், டிக்கெட்ட் பெற்றவரிடமும் விசாரித்தனர். டாக்டர் “இருவர் வந்தனர். அவருள் ஒருவர் நல்ல ஆங்கிலம் பேசினார்” என்றவுடன் CID-க்குப் புரிந்து விட்டது. தலைமை ஆபத்து. தெளிவான ஆங்கிலம் அவரைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டது. அதற்குள் பகவான் கப்பலேறி விட்டார்.

(தொடரும்)

ஒஜெசேஜேஸ்

ஜீவிய மணி

பிரார்த்தனை என்பது தெய்வீகம் பொருந்தியது. மனித உழைப்பைப் போற்றாதவர் இல்லை. நட்பில் விஸ்வாசத்தைப் பாராட்டாதவரில்லை. உயர்ந்த ஞாபகசக்தியை அனைவரும் கண்டு வியப்படைவார்கள். உழைப்பு உடலின் முயற்சி; விஸ்வாசம் உணர்வின் நெறி; ஞாபகம் அறிவின் முயற்சி; இவற்றையெல்லாம் கடந்த நிலையிலுள்ளது ஆன்மா. ஆன்மா முயன்று எழுப்பும் குரல் பிரார்த்தனை. இது ஆண்டவரை எட்டும். எட்டிய கஷணம் அற்புதம் நிகழும். இடைவிடாத பிரார்த்தனை இறைவன் காதில் தவறாது விழும். மனித வாழ்விலுள்ள எந்தச் சிக்கலையும் அவிழக்கும் திறனுடையது இடையறாத பிரார்த்தனை. மூன்று நாட்கள் இடைவிடாமல் பிரார்த்தனை செய்து தீராத பிரச்சனை ஒன்றை இதுவரை நான் கேட்டதில்லை.

அன்னை இலக்கியம்

ஞு

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

சமர்ப்பணன்

6. சயவனபிரசம்

இருள் மெல்லத் திரை விரித்துக் கொண்டிருந்த ஒளி மங்கிய மாலைப் பொழுதில், சென்னபக மரத்தடியில் பிரியம் வதாவின் வழி மறித்தான் ரூரு.

‘இப்போது என்ன வேண்டும்?’ என்று கேட்டாள் பிரியம் வதா.

‘உன் இளமை வேண்டும். அது தரும் சக்தியும், ஆனந்தமும் வேண்டும்’ என்றான் ரூரு.

‘என் இளமை எங்கும் போய்விடாது. எனக்கு வழி விடுவீராக’ என்றாள் பிரியம் வதா.

‘தேவர்களும், மனிதர்களும், அசரர்களும் இளமையை இழக்காமலிருக்க எத்தனை முயற்சிகள் செய்கிறார்கள்! காலத்தை எவராலும் கட்டுப்படுத்த இயலாது. காலத்தோடு இளமையும் கழிந்துவிடும்’ என்றான் ரூரு.

‘என் இளமை கரைந்துவிட்டால் உம் பிரியமும் கரைந்து விடுமோ?’ என்று கேட்டாள் பிரியம் வதா.

‘எது நடந்தபோதிலும் என் அன்பு மாறாது. ஆனால் உனக்கொரு ரகசியம் சொல்வேன். உன் இளமை மாறாமல் இருக்க என்னிடம் வழி உண்டு’ என்றான் ரூரு.

‘அது என்ன வழியோ!’ என்றாள் பிரியம் வதா.

தன் தந்தை பிரம்மதி தன்னிடம் கூறிய கதையை பிரியம் வதாவிடம் கூறினான் ரூரு.

பிருகு மகரினி யின் அருந்தவப் புதல்வரான சயவன ரிஷி தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். தவம்செய்து தன் மகனைக் கந்தர்வனின் தீச்சொல்லிருந்து விடுவித்தபின் தான் மணம் செய்து, மகனைப் பெற முடிவு செய்திருந்தார்.

அவர் தவத்தில் அமர்ந்து ஆண்டுகள் பல ஓடிவிட்ட பின் வெள்ளெறும்பு ஒன்று அவரை நெருங்கி வந்தது. அவர்

அசையவில்லை என்றநிந்ததும் அவர் மேலேறியது. பல நூறு எறும்புகள் அவர் மீதேறின. பல நூறு பல கோடிகளாயின. எறும்புகள் தம் புற்றரண்மனையை ரிஷியைச் சுற்றி எழுப்பின. எறும்புகள் பல தலைமுறைகளாக அப்புற்றில் பெருகி வளர்ந்தன. ரிஷியின் இளம் வெப்பமுள்ள மெல்லிய சுவாசக் காற்று இடைவிடாது வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால் புற்றில் இரு துவாரங்கள் மட்டுமிருந்தன. அவையே புற்றின் விழிகளாகவும் வழிகளாகவும் ஆயின.

இரு நாள் மன்னன் சர்யதி தன் பிரியமகள் சுகன்யாவுடன், படைகள் சூழ கானகத்திற்கு வந்து களிப்புற்று இருந்தான். இரு துவாரங்கள் இருந்த பெரும்புற்றறைக் கண்ட சுகன்யாவிற்கு அது என்ன என்றியும் ஆர்வம் உண்டாயிற்று. மன்னனிடமிருந்து ஒரு அம்பை எடுத்து அதன் கூரிய முனையை துவாரத்திற்குள் செலுத்தினாள்.

தவம் கலைந்து சினந்து எழுந்தார் வயோதிகராக மாறியிருந்த சயவன் ரிஷி.

ரிஷி எதுவும் கூறும்முன் அவரைப் பணிந்த சர்யதி ‘எங்கள் பிழையை மன்னியுங்கள். என் மகள் தங்கள் மனைவியாகி என்றென்றும் தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வாள்’ என்றான்.

அவன் வேண்டுகோளை ஏற்ற சயவனர் சுகன்யாவை மனைந்து இல்வாழ்க்கைத் தொடங்கினார். இளங்கண்ணியோடு முதியரிஷிக்கு நடந்த மனம் உலகத்தின் எள்ளலுக்கு ஏற்ற பேசுபொருளாயிற்று.

‘தங்கள் தவவலிமையால் தவகாலத்தில் இழந்த இளமையைப் பெற முடியாதா?’ என்று சர்யதி கேட்டான்.

‘சுகன்யா விரும்பினால் அதைப் பெறுவேன்’ என்றார் சயவன் ரிஷி.

‘என் கணவர் எப்படி இருக்கிறாரோ அவரை அப்படியே நான் ஏற்று வாழ்வேன். அவர் விருப்பமே என் விருப்பம்’ என்றாள் சுகன்யா.

பேச்சற்றுப் போன சர்யதி தன் மகளை எண்ணியெண்ணி பெருமிதம் கொண்டவனாக தன் நாடு திரும்பினான்.

காலம் நகர்ந்தது. அழகியாக இருந்த சுகன்யா, ரிஷியின் அருகாமையிலும் அவருக்குப் பணிவிடை செய்ததாலும் பேரழகியாக மாறினாள்.

ஒரு நாள் கானகம் வந்த தேவமருத்துவர்களான அஸ்வினி குமாரர்கள் சுகன்யாவைக் கண்டனர். காதல் கொண்டனர். அவளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு தனிமையில் நெருங்கினர்.

‘விண்ணுலகில் கிடைக்காத மூலிகைகளைத் தேடி மண்ணுலகம் வந்த அஸ்வினி குமாரர்கள் நாங்கள். வயோதிகராகி விட்ட கணவரோடு நீ வாழ்வதால் அவருக்கு நன்மையே அன்றி உனக்கு ஒரு பயனுமில்லை. ஒரே தோற்றம் கொண்ட இரட்டையர்களான எங்களில் ஒருவரை ஏற்றால், நீ தேவலோக மங்கையாக முடியும்’ என்றனர்.

‘என் கணவரன்றி வேறொரு ஆண்மகன் என் வாழ்வில் இருக்க முடியாது’ என்றாள் சுகன்யா.

‘உன் கணவர்மீது கொண்ட அன்பை ஏற்கிறோம். நாங்கள் தேவலோக மருத்துவர்கள். எங்களால் அவரை இளைஞராக மாற்ற முடியும். அதைச் செய்தால் நீ எங்களில் ஒருவரை மணப்பாயா?’ என்று கேட்டனர் இரட்டையர்.

‘என் மனம் அவரையன்றி வேறொருவரை கணவராக ஏற்காது. மேலும் அவரை இளமையானவராக நீங்கள் மாற்றி-விட்டால், நான் என் உம்மை மனக்க வேண்டும்?’ என்றாள் சுகன்யா.

‘ஒன்றைப் பெற வேண்டுமானால் அதற்குரிய விலையைத் தர வேண்டும் பெண்ணே, உன் கணவர் இளமையானவராக மாறினால், நீண்டகாலம் நோயின்றி, தள்ளாமையின்றி வாழ முடியும். அதை நீ விரும்பவில்லையா?’ என்று கேட்டனர் இரட்டையர்.

‘அதை மனமார விரும்புகிறேன்’ என்றாள் சுகன்யா.

‘அது உண்மையெனில் எங்களைப் போலவே இளமைமிகு தோற்றம் கொண்டவராக உன் கணவரை மாற்றுவோம். எந்தத் தோற்ற வேறுபாடும் இல்லாத மூவரில் யாரை நீ

தேர்ந்தெடுக்கிறாயோ அவரோடு நீ வாழ வேண்டும்' என்றனர் இரட்டையர்.

'ஒரே தோற்றத்தோடு கோடி மனிதர்கள் வந்தாலும் எவர் என் கணவர் என்பதை என் அகமறியும்' என்றாள் சுகன்யா.

'சிந்தித்துச் செயல்படு பெண்ணே. நாளை மீண்டும் வருகிறோம். உன் முடிவைச் சொல்' என்று கூறி வணங்கி விடை பெற்றனர் இரட்டையர்.

நடந்ததைச் சயவன் ரிஷியிடம் கூறினாள் சுகன்யா. சிரித்த ரிஷி, 'அவர்கள் கூறுவதைப் போல் செய்' என்றார்.

மறுநாள் வந்த இரட்டையரோடு ரிஷி சந்திரகுளக்கரைக்குச் சென்றார். சந்திரகுளத்தில் சில மூலிகைகளின் சாற்றைக் கலந்தனர் இரட்டையர். பின் குளத்தில் மூவரும் மூழ்கி சில விநாயிகைகள் கழித்து வெளிவந்தனர். மூவரும் தோற்ற வேறுபாடு இன்றி ஒரே அச்சில் வார்த்த பொற்சிலைகளாக இருந்தனர்.

புன்னகைத்த சுகன்யா ரிஷியின் கரத்தைத் தாவிப் பற்றினாள்.

திகைத்த இரட்டையர் 'பெண்ணே! நாங்கள் தேவர்கள் என்பதால் எங்கள் பாதச்சுவடுகள் மண்ணில் பதியவில்லை. உன் கணவரின் பாதச்சுவடுகளை வைத்து அவரை அறிந்தாயோ!' என்று கேட்டனர்.

'நீங்கள் கூறிய பின்தான் அப்படியும் ஒரு வழி உண்டு என்று அறிகிறேன். ஆனால் நான் புலன்களின் உதவியின்றி நேரடியாக இவரே என் கணவர் என அறிந்தேன்' என்றாள் சுகன்யா.

தேவ தோற்றத்தை விட்டுத் தன் இளமைப் பருவத்து உருவத்தை மீண்டும் பெற்ற சயவன் ரிஷி அஸ்வினி குமாரர்களிடம் 'நீங்கள் மண்ணுலக கானகத்தில் அலையும் காரணம் என்ன? விண்ணுலகில் இல்லாத மூலிகைகள் மண்ணுலகில் கிடைக்கின்றன என்று நீங்கள் கூறுவதை என்னால் ஏற்க முடியவில்லை' என்றார்.

'அனைத்தும் அறியவல்லவரே, எப்போதும் எங்கள் உதவி தேவைப்படுவதால் அனைத்து தேவர்களும் எங்களுடன்

அன்புடன் இருக்கின்றனர். அது இந்திரனுக்குக் கசக்கிறது. சில தினங்களுக்குமுன் இந்திரலோகத்தில் சோமபானம் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் எங்கள் இருவருக்கும் வழங்கப்படவில்லை. அந்த அவமானம் பொறுக்க முடியாமல் நாங்கள் விண்ணுலகைவிட்டு வெளிவந்து அலைகிறோம்' என்றனர் அஸ்வினி குமாரர்கள்.

'இது என் சக்திக்குட்பட்ட சிறிய சிக்கல். இந்திரனுக்கு கிடைக்கும் அனைத்து அவிக்கும் சமமாக உங்களுக்கும் இனி கிடைக்க நான் வேள்வி எழுப்புகிறேன்' என்று கூறி வேள்வி நெருப்பை வளர்க்கலானார் ரிஷி.

'என் பணியாட்களுக்கு எனக்குரிய அவியில் சரிபங்கா?' என வெகுண்ட இந்திரன் மலையே உடைந்து விழுவது போன்ற இடியோசையோடும், கதிரவனின் கணகளைக் கூச வைக்கும் மின்னலோடும் பெருமழை ஓன்றை வேள்வி நெருப்பை அணைக்க அனுப்பி வைத்தான்.

சிரித்த ரிஷி உலகத்து மனிதர்களின் மொத்த அகந்தையையும் திரட்டி மதயானையாக மாற்றினார். மனித அகந்தையின் மொத்த உருவமான அம்மதயானை படைப்பை விட, பிரபஞ்சத்தை விட பல மடங்கு பெரியதாக இருந்தது. அதன் கோர உருவத்தைக் கண்டு அஞ்சிய இந்திரன், ரிஷியின் ஆணையை ஏற்றான். அவியில் இரட்டையருக்குப் பங்கு தர சம்மதித்தான்,

மன்றிறைவுடன் விண்ணுலகம் திரும்பினர் அஸ்வினி குமாரர்கள். போகும்முன் இளமையை நீட்டிக்கவும், மீட்கவும் வல்ல மூலிகை சூத்திரத்தை ரிஷிக்குத் தந்து பின் சென்றனர்.

'அப்படியானால் உம் அச்சம் அர்த்தமற்றது. மூலிகை இருக்கும்வரை நமக்கு மரணமில்லை' என்றாள் பிரியம் வதா.

'சயவனபிரசம் என்ற பெருமை பெற்ற அம்மூலிகையால் இளமையை நீட்டிக்க முடிந்ததே அன்றி மரணத்தை வெல்ல முடியவில்லை. மேலும் கந்தர்வன் இட்ட தீச்சொல் என் தந்தையை தாக்காமல் சயவன் ரிஷி தம் தவத்தால் தடுத்துவிட்டார். தீச்சொல் போராயுதம் போன்றது. அழிக்கப்

பிறந்தது தன் நோக்கம் நிறைவேறும் வரை ஓயாது. அதை உருவாக்காமல் இருப்பதே விவேகமுள்ள செயல். அத்தீச்சொல் இப்போது என்னை பலி கொண்டு விடுமோ என்று என் தந்தை அஞ்சகிறார்' என்றான் ரூரு.

'அவரது அச்சம் உம்மையும் பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அவரால் தவமியற்ற இயலாதா?' என்று கேட்டான் பிரியம்வதா.

'ஒரு வம்சத்தில் மகத்தானவன் தோன்றியபின், அவனுக்குப் பின் வருபவர்கள் மகத்துவமற்றவர்களாகி விடுகிறார்கள். சயவன் ரிஷி, பிருகு மகரிஷி அளவிற்கு மகத்துவம் உள்ளவர் அல்ல. என் தந்தை சயவன் ரிஷி அளவிற்கு வலிமை உள்ளவர் அல்ல. என் தந்தை அளவிற்கு நான் வலிமை உள்ளவன் அல்ல' என்றான் ரூரு.

'வலிமையை வளர்த்துக் கொள்ளலாமே' என்றாள் பிரியம்வதா.

'இருப்பதைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதே பெருஞ்சாதனை என நான் என்னுகிறேன்' என்றான் ரூரு.

'வாழ்வின் எல்லாப் பகுதிகளும் தொடர்ந்து வாழ முயல்கின்றன. அந்த முயற்சியில் தங்களுக்குள் ஒரு சமன்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றன. அந்த சமன்பாட்டில் குறை ஏற்படும் போது வலிமையுள்ளது வலிமையற்றதை விழுங்குகிறது. இருப்பதை வைத்து வாழ முயலும்போது உயிர்கள் வளரவும் முயற்சிக்கின்றன' என்றாள் பிரியம்வதா.

'இருப்பதைக் காத்துக் கொண்டும் போது வளர்ச்சி சாத்தியமாவது எப்படி?' என்று கேட்டான் ரூரு.

'பிராண சக்தியை உடல் உணவாக ஏற்கிறது. அதே சமயத்தில் உடல் பிராண சக்திக்கும் உணவாகிறது. பிராண சக்தியை உடல் உண்டு வாழ்கிறது. அவ்வுடலைப் பிராண சக்தி உண்டு தான் வளர்கிறது. அதிகரிக்கும் பிராண சக்தியைத் திரும்பவும் உடல் அதிகமாக உண்டு மேலும் வளர்கிறது. இடைவிடாமல் பரஸ்பரம் உண்ணும் போது வளர்ச்சி நிகழ்கிறது' என்றாள் பிரியம்வதா.

'காதலியின் அன்பைப் பெறும் காதலன், தன் காதல் வளர்க்காண்கிறான். அதனால் அவன் அதிக அன்பைக் காதலிக்குத்

தருகிறான். தான் பெறும் அதிக அன்பால் காதலி தன் காதல் மேலும் வளருவதை அறிகிறான். அப்படியானால், முதுமையில் நம் காதல் மிகவும் வளர்ந்திருக்கும்' என்றான் ரூரு.

'நாம் முதுமையை அறியாமல் இளமையாகவே இருப்போம் என்று சற்று முன் சொன்னேரே' என்ற பிரியம்வதா தொடர்ந்தாள். 'இந்தச் சுழற்சியில் ஏதேனும் தவறு நிகழ்ந்தால் அல்லது குறுக்கீடு ஏற்பட்டால் நோய் உண்டாகிறது. மரணம் உயிரைப் பறிக்க நெருங்குகிறது' என்றாள் பிரியம்வதா.

'எதைக் குறுக்கீடு எனகிறாய்? வேதங்கள் பயிலும் போது மனமும் ஆன்மாவும் ஜடத்தையும் வாழ்வையும் விட உயர்கின்றனவே, அது சமன்பாட்டைக் குலைக்கின்றதா?' என்று கேட்டான் ரூரு.

'ஆம். தன்னுணர்வுடன் முன்னேற எடுக்கப்படும் எந்த முயற்சியும் தானாக நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமன்பாட்டை சீர்குலைக்கும். அது வாழ்வில் போராட்டமாகிறது. உடலில் நோயாகிறது. புறத்தே உள்ள உலகில் ஏராளமான சக்திகள் தமக்குள்ள சமன்பாட்டுடன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒழுங்கும், முறையும், சீர்மையும் குலைவதை அவை ஒரு போதும் விரும்புவதில்லை. அவற்றைவிட வலிமை கொண்டிருந்தால் மனிதன் முன்னேற எடுக்கும் முயற்சியை அவற்றால் எதுவும் செய்ய முடியாது. வாழ்வில் வெற்றி பெற வலிமை தேவை. எதைச் செய்யும்முன்னும் வலிமையை வளர்த்துக் கொண்டு அதன்பின்தான் செயல்பட வேண்டும்' என்றாள் பிரியம்வதா.

'நான் வேதம் பயில்வது தவறென்கிறாயா?' என்று கேட்டான் ரூரு.

'வேதம் பயில்வதை மட்டுமே செய்து கொண்டிருந்தால் நிச்சயம் அது சமநிலையைக் குலைத்து நோயையோ, விபத்தையோ அனுமதிக்கும். ஏற்கனவே ஜடமும், வாழ்வும், மனமும் வலிமையுடன் இருந்தால் வேதம் பயில்வதில் மூழ்கலாம். வலிமையில்லாத போது எல்லாக் கரணாங்களையும் மெல்ல மெல்ல வளர்த்து வலிமைப்படுத்த வேண்டும்.

வலிமையற்ற போது அளவோடு ஆன்மீக நூலைப் பயின்றால் சமநிலை தவறாது' என்றாள் பிரியம் வதா.

'ஆனால் வாழ்வு எதற்காக இதைச் செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்டான் ரூரு.

'அன்பரே, என்னை முதன்முதலாகச் சந்தித்த போது எப்பிறவியிலும் தொடர்ந்து வரும் உறவு நம் உறவு என்றீர். அதைச் சொன்னது தம் அறிவா அல்லது ஆன்மாவா? முற்பிறவியில் நான் பிரியம் வதா அல்ல. நீர் ரூருவும் அல்ல. வேறு உருவங்களில் இருந்தோம். இனிவரும் பிறவிகளிலும் வேறு உருவங்களில்தான் இருப்போம். ஆனால் நம் பெருங்காதல் உணர்வு பிறவிதோறும் தொடர்ந்து வளர்ந்து வருவதை நம் ஆன்மா அறிந்துள்ளது' என்றாள் பிரியம் வதா.

'ஆம் பிரியம் வதா. முன்னொரு பிறவியில் நான் வண்டாகவும், நீ தாமரையாகவும் இருந்தோம். நான் வேறு மலரைதையும் நாடாமல் உன்னில் மட்டுமே தேனாருந்தி வாழ்ந்திருந்தேன். அடுத்தொரு பிறவியில் நான் அரசனாகவும், நீ அரசியாகவும் இருந்தோம். உன்னை மணம் செய்த அன்றே அந்தப்புரத்தை கலைத்து பிற பெண்கள் அனைவரையும் விடுவித்தேன். அதைத் தொடர்ந்த பிறவியில் நான் பாணனாகவும், நீ ஆடலரசியாகவும் சுகித்திருந்தோம். இன்று நான் ரிஷி குமாரனாகவும், நீ ரிஷி குமாரத்தியாகவும் பிறந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு பிறவியிலும் ஒரு வகையான ஆனந்த அனுபவம் பெற்றோம்' என்றான் ரூரு கனவு மிதக்கும் கணக்கோடு.

'வாழ்வு அனுபவங்களைச் சேகரித்துத் தன்னைப் பூரணமாக்கிக் கொள்ள ஆன்மா இடைவிடாது முயல்கிறது. வாழ்வு அளவுடைய உருவங்களால் ஆனது. அந்த உருவங்களின் மூலம் அனந்த அனுபவத்தைப் பெற வாழ்வு முயல்கிறது. அம்முயற்சி முட்டி நிற்கும் போது பழைய உருவத்தைச் சிதைத்து விட்டு புதிய உருவத்தை ஏற்று அதன் மூலம் அனந்த அனுபவத்தைப் பெற முயல்கிறது. நேற்று நிகழ்ந்தது இன்று இறந்த காலம். இன்று நிகழ்வது நாளை இறந்த காலம். அடுத்தடுத்து காலத்தில் நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அழிவற்ற

வளரும் ஆன்மா ஒவ்வொரு அனுபவத்தையும் தன் நினைவில் இருத்திக் கொள்கிறது. ஒரு உருவத்தில் பெற்ற அனுபவத்தை வேறொரு உருவத்தில் மீண்டும் பெறாமல் புதிய அனுபவத்தைப் பெற ஆன்மாவிற்கு இந்தக் கடந்தகால நினைவுத் தொகுப்பு பயனுள்ளதாக இருக்கிறது' என்ற பிரியம் வதா தொடர்ந்து பேசினாள். 'நமக்கு நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியும், நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும், எதிர்ப்படும் ஒவ்வொரு பறவையும் நமது குருவே. அந்தக் குருவின் மூலம் கற்க வேண்டியதைக் கற்றுவிட்டால் புதியதை அறிய அடுத்த குருவை அணுக வேண்டும். ஒன்றின் பயன்பாடு முடிந்து-விட்டால் அதை பொறுத்தவரை மனிதன் மரணமடைந்து-விட்டான். ஆன்மா புதிய பிறவி எடுத்து விட்டது என்று பொருளாகும். முயன்றால் நாள்தோறும் நானுறு முறை புதிய பிறவி எடுக்கலாம்' என்றாள் பிரியம் வதா.

கட்டற்ற தத்துவ சிந்தனையில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் பிரியம் வதாவை மீட்டெடுத்து காதல் கரை சேர்க்க முயன்றாள் ரூரு.

ஞகூல

7. இந்திரன் உலா

குளிர்ந்த காற்று வீசும் பின்னிரவில், நிலவு பூத்த வானத்தில் கருங்கல் மேகமொன்று வெண்பஞ்சு மேகத்தின்மேல் மோதியதால் மின்னல் தோன்றியது. மின்னல் ஒளியில் ஜராவத வெண்யானை மீது இந்திராணியோடு இந்திரன் வானத்தில் உலா வந்தான். அருளுமிழும் வானத்தில் ஜராவதம் எடுத்து வைத்த ஒவ்வொரு அடியும் மண்ணுலகில் இடியோசையாகக் கேட்டது.

மலைகளில் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த மூங்கில்கள் வேகமாக வீசிய காற்றில் ஓன்றோடொன்று உரசிக் கொள்ள எரிபொறிகள் எழுந்தெழுந்து அணைந்தன.

மதங்கொண்ட ஒற்றை யானை பிளிறியபடி நிலமதிர ஓடிய போது அதன் தூக்கிய துதிக்கை அறைந்ததால் மரத்திலிருந்த

தேனடை பிதுங்கி தேன் ஒழுக, அதைக் கருங்குரங்கொன்று சுவைத்து மகிழ்ந்தது. யானை எப்போதும் தன்னருகே இருக்க வேண்டும் என என்னிக் கொண்டது.

பருத்து வளர்ந்திருந்த பலாமரத்தின் கிளைகளில் எல்லாம் பழுத்த பலாக்கனிகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. பாரம் தாங்காமல் கீழே விழுந்துவிட்டிருந்த கனிகளெல்லாம் பிளந்துடைந்து சுளைகள் சிதறி மரத்தைச் சுற்றி பலாக்குளம் உருவாகிவிட்டிருந்தது. அக்குளத்தில் விழுந்துவிட்ட சிறு மிருகங்கள் சுவையான பலாக்களைகளை உண்டு களைத்த பின் கரையேற முயன்று முடியாமல் மீண்டும் மீண்டும் பலாக்குளத்தில் வழுக்கி விழுந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தன.

அவள் மாறிமாறி தந்த ஆனந்தத்திற்கும், தேன் சுவைக்கும் அவனால் எல்லைகளை அறிய முடியவில்லை. ஆழமறிய முடியா நீர்நிலையில் உள்ளிழுக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருப்பது போல, அவளது விழிகள் அவனது வசியப்பட்டுவிட்ட ஆன்மாவைக் கவர்ந்திழுத்தன. அவளது மென்மையான தீண்டல்கள் அவனை சிலிரத்து அதிர வைத்தன. ஓவ்வொரு மறையும் அவளது இதழ்களில் ஊறிய அமுதம் புதிய சுவையைத் தந்து வியக்க வைத்தது. ஆனந்தம் நீண்டு கொண்டே இருந்தது.

அவளது விரிந்த கூந்தலிருளிலிருந்து சற்றே வெளியே தெரிந்த பளபளக்கும் தோள்களும், கரங்களும் மல்லிகைச் சரங்கள் போலிருந்தன. காதல் போரில் வெற்றி பெற மணக்கும் மல்லிகைச் சரங்கள் அவன் கழுத்திற்கு மாலையாக அணிவிக்கப்பட்டன.

அவள் முத்தமிட்ட அவனது மார்பினுள் எழுந்த ஓசை பெருங்கடலான்று பாறை மேல் மோதும் அலைகளெழுப்பி ஆர்ப்பரிப்பது போலிருந்தது.

அவளது இதழ்கள் அவனது கண்களை மூடிய போது, அவனறியாத அவளது அழகிய அங்கங்களை அவன் கைகள் சிறை யெடுத்தன. இறைவன் தன் கலையுணர்வை வெளிப்படுத்தத் திட்டமிட்டு தீட்டப்பட்ட ஓவியமென்று அவளைப் பற்றி அவன் வியந்தான்.

அவன் அவளது புன்னகையைக் காதலித்தான். காரணமற்ற அவளது ஆனந்தக் கண்ணீரை அதிகமாகக் காதலித்தான். அவளது சட்டென சினங்கொண்ட ஊடலை அனைத்தையும்விட அதிகமாகக் காதலித்தான்.

அவனது இதழ்கள் அவளது மென்மையான கண்ணத்தைத் தீண்டின. ரிஷிகளின் தவத்தைக் கலைக்கவல்ல இணை தாமரைகளைப் போன்ற அவளது அபாயகரமான ஆனந்த மார்பகங்கள் தங்களது மென்மையால் அவனது மொத்த வலிமையையும் வென்றன.

நிலவொளி பிரதிபலிக்கும் ஏரியில் கரையிலிருந்த மலர் மஞ்சத்தில் மயங்கிய பெண்ணின் ஆனந்தமயமான நெஞ்சத்திலிருந்து எழும் இனிய விம்மல்களால் தன் உறக்கம் கெடுகிறது என இலைகளில் மறைந்திருந்த பறவை அந்த இரவு நேரத்தில் முனுமுனுத்துக் குறை கூறியது.

அவனது மென்மையான மேனி அவனது வலிமையான மேனியை அடக்கியாண்டது. அவளது காதலுணர்வு அவனது காமவுணர்வைக் கரைய வைத்தது. அவளது மெளனம் அவனது சிந்தனையைச் செயலற்றுப் போக வைத்தது. அவளது வளரும் ஆன்மா, அவனது இதய குகையில் விளக்கேற்றி வைத்து அவன் மறந்திருந்த ஆன்மாவை அடையாளம் காட்டியது.

இத்தனை நெருங்கியும் இன்னும் ஓன்றாக மூடியவில்லையே, பிரிந்திருக்கிறோமே என்ற வேதனையில் அவளது கண்கள் ஈரமாகவே இருந்தன. அனலெரியும் அங்கு விளையாட்டில் தன் காதலியிடம் தோற்குந்தோறும் அவனிடம் மெல்லிய சிரிப்பொலி எழுந்தது.

அவளின் இனிய உலகங்களை அவன் கண்டான். அவனது ஆவேச உலகங்களை அவன் கண்டான்

இந்த இன்பம் எவ்ராலும் பறிக்கப்பட்டமுடியாதது என்றெண்ணியபடி அவள் உறங்கத் தொடங்கினாள். இந்த இன்பத்தையிட பெரிய இன்பம் இனி வர முடியுமா என்றெண்ணி வியந்தபடி அவன் உறங்கத் தொடங்கினான்.

காலதேவன் வியப்பதுமில்லை. உறங்குவதுமில்லை.

ஓ சௌ

8. குருதியுமிழ் காதல்

முள்ளற்ற மலர்களில் பிறக்கும் காதலைவிட, குருதி வடியும் காதல் இறைவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு அதிக ஆண்தத்தைத் தருகிறது.

கீழ்வானத்து இருள் இன்னமும் விலகவில்லை.

கரியமலைமீதிருந்து சரியும் வெண்ணருவி போல ரூருவின் மார்பின் மீது பிரியம்வதா படுத்திருந்தான்.

தன் மேல் படர்ந்திருந்த பிரியம்வதாவின் கரங்களை விருப்பமின்றி விலக்கி விட்டு ரூரு எழுந்தான். ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் போது சில கணங்கள் சக்சிதானந்தத்தைத் தொட்டு, இழுந்து விட்ட வலிமையை மீண்டும் பெற்று விட்டதால் களைப்பற்ற உடலோடு நடந்து சென்று நதியில் இறங்கி நீந்தலானான்.

குளிர்ந்த நீர் அவனது அங்கங்களைத் தாக்கிச் சிறிது நடுங்க வைத்தது. ‘தாங்க முடியாத எந்தத் தாக்குதலும் சிறிது நேரம் தாங்கிய பின், என்றும் தாங்கக் கூடியதாக மாறிவிடுகிறது. தாங்கும் வலிமையற்றவை அழிந்து விடுகின்றன. தக்கன பிழைத்து வாழ்ந்து வளரும். தகுதியுள்ள உடல் வளர்கிறது, வாழ்வு வளர்கிறது. மனம் வளர்கிறது. அப்படியானால் ஆன்மாவும் வளரும் என்பதே தருக்கம். என் காதலும், அது தரும் ஆண்தமும், உடலிலும், உணர்விலும், மனத்திலும், ஆன்மா-விலும் வளரும். அனைத்தும் இடையறாது வளர்ந்து கொண்டேதான் இருக்கும்’ என்று சிந்தித்தபடி நீராடினான் ரூரு.

உடல் தூய்மையானதும் கரைக்குத் தாவி ஏறி, காட்டில் வந்த வழியே நடந்தான். புலவெளியில் பாய்ந்தோடும் புரவி போல விரைந்தான். குளிர்ந்த காற்று கழுத்துவரை வளர்ந்திருந்த அவனது குழலைச் சுற்றே பறக்க வைத்தது. அவன் பிடரியை உந்தித் தள்ளியது. அவ்வெப்போது தலையைச் சிலிர்த்து ஈரமாகி இருந்த குழலிலிருந்து நீர்த்துளிகளைச் சிதற வைத்தான்.

அவன் காரணத்தோடுதான் துவாலை எடுத்து வரவில்லை. ஈரக்குழலோடு பிரியம்வதாவின் முன் நின்றால் அவன் பதறிப் போய்த் தன் மேலாடையால் அவன் தலையைத் துவட்டி

விடுவானே! போரிலும் காதலிலும் எத்தனை எத்தனை திட்டங்கள் தீட்டப்படுகின்றன! போரில் எதிரியிடம் விரும்பித் தோற்பதில்லை. காதலிப்பவளிடம் தோற்பதே மகத்தான வெற்றி.

ரூரு கட்டற்றக் காற்றோடு போட்டியிட்டு விரைந்தான். செல்லும் வழியெங்கும் மரங்களும், பூக்களும், கனிகளும் நிறைந்திருந்தன. சுற்று நின்று இன்று பிரியம்வதாவிற்கு எம்மலரைப் பரிசாகத் தரலாம் என்று ஆராய்ந்தான். ஆயிரமாயிரம் மலர்களில் பெண்மலரின் கூந்தலில் குடியிருக்க எம்மலருக்கும் தகுதி இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்ற வில்லை. ‘பிரியம்வதாவை படைத்த போது தன் கற்பனைத்திறன் அனைத்தையும் பிரம்மம் செலவழித்துவிட்டதால் உண்டான கற்பனை வறட்சியை இக்கானக்குத் தமிழர்களில் காண்கிறேன்’ என்று ரூரு தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டான்.

மரத்தில் அழகாக இருக்கும் மலர்கள் பறிக்கப்பட்டவுடன் அழகிழப்பதைக் கண்டு அவற்றை வீசி எறிந்துவிட்டு மேலே நடந்தான். பிரியம்வதாவைவிட பேரழகான மலர் எதையும் கண்டறிய முடியாமலே அவன் நடந்து கொண்டே இருந்தான். இருளிலிருந்த ஈரமான மரங்களும், இலைகளும் மெல்ல விரிந்த காலை ஒளியில் மெல்ல மெல்ல மாறி உயிரும் அழகும் பெறுவதைக் கண்டான்.

‘இத்தாவரங்கள் நல்லூழ் மிக்கவை. அவற்றிற்கு உடலும், உணர்வும் மட்டுமே உள்ளன. மனிதமனமில்லை. எனவே அவற்றிற்கு அகந்தை இல்லை. எனவே பிரிவில்லை. எனவே பேராசை இல்லை. எனவே மரணமில்லை’ என்றெண்ணினான் ரூரு.

பழுப்பேறிய பச்சைநிற இலைகள் சூரியானியின் பகுதியாகி மரகதவில்லைகளாக மின்னும் மாயத்தைக் கண்டான். எதிர்பார்ப்பினர் ஒளியிடம் தன்னை ஒப்படைத்துவிட்டால் ஒளியின் பகுதியாக மாறி மின்னலாம் என்ற புதிய ரசவாத ரகசியத்தை இலைகளிடமிருந்து ரூரு கற்றுக் கொண்டான்.

பறவைகள் படபடவெனச் சிறுகுகளை அடிக்கும் சத்தம் கேட்டபோதுதான் மலர்களைத் தேடும் முயற்சியில் பாதை மாறி

நெடுந்தாரம் வந்துவிட்டதை ரூரூ உணர்ந்தான். பறவைகள் இணைகளை விட்டு இரை தேடக் கிளம்பும் வேளையில் ரூரூ தன் இணையைத் தேடி குடிலுக்குத் திரும்பினான்.

பச்சை இலைகளின் குவியலிலிருந்து வெளிப்பட்டு தன் குடிலை நெருங்கும் போது தலை உயர்த்தி ஆதவனைப் பார்த்து சிரித்தான். ‘இறைவா! வாழ்வது எவ்வளவு இனிமையானது! அதைவிட வாழும் போது காதலிப்பது எவ்வளவு இனிமையானது! எங்கள் ஆனந்தம் முடிவற்றது. முதுமை எங்களை நெருங்காது. பாய்ந்தோடும் காதல் நதியாக, தூய அன்பு காற்றாக, மீண்டும் மீண்டும் மலரும் ஆனந்தப் பூக்களாக, வயதற்று வாழும் வனமரங்களினிடையே எங்கள் வாழ்வ நிறையும்’ என்றான்.

கதிரவன் மேகங்களிடையே மறைந்தான்.

குடிலுக்கு வெளியே மல்லிகைப் புதரில் பிரியம்வதா மலர் கொய்து கொண்டிருந்தாள்.

காதல் எண்ணங்கள் தோன்ற புன்னகைத்தான் ரூரூ. ‘நான் அருகே சென்றதும் ‘சொல்லாமல் சென்றாயே’ என்று கோபக் கண்ணோரோடு முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்வாள். அப்போது அவள் முகம் புயல்மழையால் சூழப்பட்ட நிலாவைப் போலிருக்கும். நான் அவளை நெருங்கி அவளிதயம் நிறையுமளவிற்கு அவளைப் பற்றிப் புகழ்வேன். தன் கோபம் முற்றாகத் தீரும்வரை கடுமையான சொற்களால் என்னை அவள் வசைபாட விட்டு நான் மகிழ்ந்து கேட்டிருப்பேன். ஒவ்வொரு கனியும் ஒரு வகையான சுவை தருகிறது. காதலியின் கோபக்கனியின் சுவைக்கு எதுவும் நிகரில்லை.

‘அவள் ஆன்மா ஆரவாரமிழந்து, செயலற்று நிராயுதபாணியாக நிற்கும் போது ‘இனி எதுவும் வேண்டாம்’ என்று அவள் அமைதியும்போது அவளுக்கு என்னிதயத்தைக் காணிக்கையாகத் தருவேன். அவள் கூந்தலில் நீண்ட மல்லிகைச்சரம் சூட்டி மல்லிகையை அழுபடுத்துவேன்.’

‘இத்தனை செய்தும் அவள் ஊடல் தணியவில்லை என்றால் இருக்கவே இருக்கின்றன என் கைகள். அவற்றால் அவளது

அழகிய சிறிய பாதங்களைப் பற்றிவிட மாட்டேனா? அதன் பின் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? அப்போது அவள் முகம் விடியலில் தோன்றும் கதிரவனாகி விடாதா? முறுவலிக்கும் மலராக மாறிவிடாதா?’

பிரியம்வதா மீது நிலைத்த பார்வையை ரூரூவால் அகற்ற முடியவில்லை. தன்னிதயம் வரை ஏதோ ஒன்று ஊடுருவுதை உணர்ந்த பிரியம்வதா மல்லிகை மொட்டுகளைச் சற்றே குனிந்து பறித்தபடியே திரும்பிப் பார்த்தாள். உடனே அவளை நோக்கி விரைந்து ரூரூ நடக்க, அவளாறியாமலே புன்னகை இதழ்களில் பூத்தது. முந்தைய இரவில் நிகழ்ந்த சங்கமத்தை நினைத்து கன்னங்கள் நாணத்தால் சிவந்தன.

அக்கணத்தில் பேரழகு அவள் முகத்தில் எழுந்தது.

பேரழகு!

மகத்தான் பேரழகு!

மரணம் தீண்டும் கணப்பொழுதில் ஆன்மா வெளிவந்து, வாழ்வு முழுவதும் பெற்ற அனுபவத்தின் சாரத்தை சேகரிக்கும்போது மட்டும் எழும் பேரழகு!

அவன் குறுஞ்சிரிப்போடு அவளை நெருங்கினான்.

பிரியம்வதா உடல் வெளுக்க, சிறு முனகல்களோடு, மரத்திலிருந்து மலரிதழ்கள் மண்ணின் மீது உதிர்வது போல மெல்லச் சரிந்து தரை மீது விழுந்தாள்.

எதிர்பாராத அதிரச்சியால் உறைந்து நின்று அவள் சரிவதை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ரூரூ. பின் விழித்துக் கொண்டு பிரியம்வதாவை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

அவளை நெருங்கியதும் மினுமினுக்கும் தோல் கொண்ட படமெடுத்த கருநாகமொன்று தன் நச்சுநாக்கை நீட்டி சீரியபடி வெற்றிடத்தின் வெளிச்சக்திலிருந்து சரசரவென ஊர்ந்து இருண்ட புதர்களுக்குள் நுழைந்து மறைவதைக் கண்டான்.

நச்சரவத்தால் தீண்டப்பட்ட பிரியம்வதாவின் அருகே குரலெழுப்பவும் தெம்பின்றி ரூருவும் சரிந்து விழுந்தான்.

ஐஷை

9. துயரப் பெருவெளி

அவளது உயிர் கீழே விழுந்துவிடாமல் தாங்குபவனைப் போல நடுங்கும் கரங்களால் அவளது முகத்தைத் தொட்டு எந்தினான். பின் அவளது மார்பகத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தான். மெல்லிய இதயத்துடிப்பும், வெப்பமும் இருந்தன. அவனுள் நம்பிக்கை எழுந்தது. அழியப்போகும் நம்பிக்கை என்பதை அவன் உணரவில்லை.

‘குடிலில் மண்கலத்தில் நச்சமுறிக்கும் சாறுள்ளது’ என்று கூறி குடிலுக்குள் ஓடினான் ரூரு. அடியில் பிளவுபட்டிருந்த அக்கலயத்தில் எதுவுமில்லை.

மீண்டும் பிரியம்வதாவிடம் ஒடி வந்தான் ரூரு.

சற்று நேரத்தில் வெளிறி, பின் மங்கி உதிரும் மல்லிகை போல அவள் அங்கங்கள் வாடத் தொடங்கின. அவளது கணங்களில் இருந்த தாமரை மலர் மறைந்து விட்டது. நடுப்பகல் நிலவு போல அவள் முகம் ஒளியிழந்து கிடந்தது. கண்களில் ஜீவங்களி மங்கியிருந்தது.

பெருவலியோடு தன் தளர்ந்த கைகளைத் தூக்கி ரூருவின் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்துத் தன்னை நோக்கி இழுத்தான். அவன் முகத்தை தன் மார்பகத்தோடு இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டான். பரிதாபமான விம்மல் அவளிடமிருந்து எழுந்தது. ‘அன்பரே’ என்று மெல்லிய கூறி விம்மினாள்.

அவளது இதயம் நொறுங்கிவிட்ட பளிங்குச் சிலையாக இருந்தது.

‘காதலரே! இத்தனை சீக்கிரமாகவா நான் என் இனிய இல்லத்தை விட்டு நீங்க நேர வேண்டும்! உமது முத்தங்களும், காதலும் என்றென்றும் கிடைத்துக் கொண்டே இருக்கும், தமது அணைப்பிலிருந்து காலங்களும், யுகங்களும் என்னை விடுவிக்க முடியாது என்றெல்லாம் இறுமாந்திருந்தேன்’ என்றாள் பிரியம்வதா.

மூச்ச விட சிரமப்பட ஆரம்பித்தான்.

‘பேசியது போதும். நான் மருத்துவம் தெரிந்த எவரையேனும் அழைத்து வருகிறேன்’ என்றான் ரூரு.

‘மரங்களும், புலவெளிகளும், பறவைகளும், விண்மீன்களையும், நிலாவையும், குரியனையும், வானையும், நதியையும் தவிர வேறு எவரும் இக்கானகத்தில் இல்லையே! அடுத்த சில கணங்களையாவது உங்களோடு சேர்ந்து முழுமையாக வாழ விரும்புகிறேன். மரணமல்லவா வாழ்வின் மக்குவத்தை மனிதனுக்குப் புரிய வைக்கிறது? ஆனந்தம், இன்பம், சிரிப்பு, மென்மை, கோபம், வருத்தம் போன்ற எல்லாவற்றையுமே சிறிதளவுதான் அனுபவித்திருக்கிறேன். இக்காட்டில் எத்தனை பறவைகள் உள்ளன என் நான் எண்ணி முடிக்கவில்லை. உதய நேரத்தையும், அஸ்தமன நேரத்தையும் கற்றுக் கொள்ளவில்லை. தம்மைத் தவிர வேறெந்த பறவையோடும் பேசிப் பழகவில்லை. என்னைச் சுற்றி இங்கிருக்கும் மலர்களின் பெயர்களைக் கூட இன்னமும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஒரு மரத்திற்கும் என் பெயர் தெரியாது. விண்மீன்களைக்கூட இன்னமும் நான் சரியாகப் பார்க்கவில்லை. அதற்குள் இறக்க வேண்டுமா?’ என்றாள் பிரியம்வதா.

‘இல்லை’ என்பது போல தலையசைத்து மறுத்தான் ரூரு.

‘அச்சமுட்டும் கரமொன்று உமது இதமான அணைப்பிலிருந்து என்னை பறிக்க முயல்கிறது. தெளிவற்ற பனிமூட்டம் என்னை சூழ்கிறது. காரிருள் என்னை விழுங்குகிறது. நான் இனி உம்முடையவள் அல்ல. எங்கே செல்கிறேன் என்று தெரியவில்லை. வெளிறிப் போன உருவங்களையும், இருண்டநகரங்களையும், பயங்கரமான ஒடைகளையும் காணகிறேன். அன்பரே, அன்பரே! என்னைக் கவர்ந்து தம்மிடமிருந்து நெடுந்தொலைவிற்கு இழுத்துச் செல்கிறார்கள். வாழ்வு, மரணம் என்ற எதிர்முனைகளில் நிற்கும் நாம் இனி எப்போதேனும் சந்திப்போமா என்று தெரியவில்லை. காலம் தாம் என்னை முற்றாக மறந்து விடும்படி செய்துவிடும். வாழ்வு தம்மை வேறொரு பெண்ணின் கைகளில் ஒப்படைத்துவிடும்’ என்றாள் பிரியம்வதா.

‘அது நடக்காது’ என்பது போல, தலையசைத்து மறுத்தான் ரூரு.

‘ஆதரவிழந்து அச்சத்தோடு நடுநடுங்கி நிற்கிறேன். குளிர்ந்த கொடுரமான இடத்தில் தடுமாறி நடக்கிறேன். என்னால் தாங்க முடியவில்லையே! மரண அச்சம் விலக உமக்கு வழி சொன்ன என்னால் இப்போது அஞ்சாமல் இருக்க முடியவில்லை. என்னோடு தாம் இருந்தால் அச்சம் விலகும். ஆனால் உம்மை எப்படி என்னோடு வருமாறு அழைப்பேன்! தமது அருகாமையையும், அணைப்பையும் இழக்கப் போவதை நினைத்தால், தன்னம்பிக்கையைத் தரும் சூரியவொளியை இனி காண முடியாது என்பதை நினைத்தால் விம்மலும், கண்ணீரும்தான் வருகின்றன. நான் மறுபடியும் பிறக்கவேண்டும், உமக்கு மணமாலை சூடவேண்டும், பாதியில் நிற்கும் நம் ஆனந்தப்பயணத்தை நிறைவு செய்யவேண்டும்’ என்றாள் பிரியம்வதா.

மெல்ல மெல்ல அவளது இனிய குரல் அடங்கியது.

தன் விளையாட்டுப் பாவை பறிக்கப்பட்டதால் தேம்பி அழுது தூங்கிய குழந்தையின் உடல் உறக்கத்தில் தூக்கிவாரி விழுவது போல பிரியம்வதாவின் உடல் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அவளது வெண்ணுடல் வெளிறியது. மலர் போன்ற குளிர்ந்த மேனி பனி போல குளிர்ந்து இறுகியது.

கருங்கல் சிலை மீதிடப்பட்ட மூல்லைமலர் மாலையாக பிரியம்வதா ருருவை அணைத்தபடி அடங்கினாள்

அவள் உடலை விட்டு ஆன்மா நீங்கியது.

ருரு முத்தமிட்ட பட்டுக் கண்ணங்களில், அவனை முத்தமிட்ட பவள இதழ்களில், அவனை அள்ளிப் பருகிய கண்களில், அவனது குளிருக்குப் போர்வையாக இருந்த கூந்தலில், அவனது மஞ்சமாக இருந்த மார்பகங்களில், அவன் கைகள் பற்றிய பாதங்களில் மரணம் நிலைத்தது.

அவள் முகத்தருகே குளிந்து அவனையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சற்றே பிரிந்திருந்த இதழ்கள் ஏதோ கூறப் போகின்றன என்ற எதிர்பார்ப்போடு காத்து நின்றான்.

ஆனால் பிரியம்வதா அசைவற்றுக் கிடந்தாள். ருருவும் அசையவில்லை. அவனது ஒளியிழந்த விழிகள் பிரியம்வதாவின்

உடலை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு சொல்-வில்லை. ஒரு துளி கண்ணீரில்லை.

பின் பெருங்காற்று அவலச்சங்கு ஊதியது. தங்கள் இளவரசியின் விதியை என்னி மரங்கள் தலைவிரித்தாடி கதறி அழுதன. மலர்கள் கண்ணீர் சொரிந்தன. நீண்டு வளர்ந்திருந்த புற்கள் தங்கள் தலைகளை மண்ணில் மோதிக் கொண்டன. பறவைகள் சிறகுகளால் தம் மார்புகளை அடித்துக் கொண்டன.

ஓ ஓ ஓ

10. அக்னியின் நெகிழ்ச்சி

மண நிகழ்ச்சியில் பங்கு கொள்ள வந்தவர்கள் மரண நிகழ்ச்சியில் பங்கெடுத்தனர்.

பிரமத்வாராவின் உடல் மங்கலச் சின்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. பின் சந்தனக் கட்டைகளால் மூடப்பட்டது. ரிஷி ஸ்தூலகேசர் எரியிட்டார்.

வாயுதேவன் விசிறியாக மாற, வேகமாக சந்தனக் கட்டைகளில் விளையாடத் துவங்கிய அக்னிதேவன், தான் எரிக்கப் போவது பிரமத்வாராவை என்றறிந்ததும் திடுக்கிட்டான்.

பிரமத்வாராவின் உடலிலிருந்து எழுந்த பிரகாசமான ஒளி அக்னிதேவனின் விழிகளை மூட வைத்தது, சிறிது தாமதித்தாலும் தான் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும் அபாயமுண்டு என்பதை அறிந்தான் அக்னிதேவன். தன்னைப் பற்றி பிரமத்வாரா ருருவிடம் கூறியது அவனது மனதில் எழுந்தது. அக்னிதேவன் நெகிழ்ந்தான். அவனது நெகிழ்ச்சி கண்டு வருணன் நெகிழ்ந்தான். வருணனின் நெகிழ்ச்சி வானத்துப் பெருமழையாக மாறியது, அதில் தன்னை நனைத்து, அக்னிதேவன் தன்னைத் தானே அணைத்துக் கொண்டான்.

எரியிட ஸ்தூலகேசர் பலமுறை முயன்று தோற்றார்.

ரிஷி பிரமமதி, ‘சந்தித்த கணமே ருருவை தன் கணவனாக பிரமத்வாரா ஏற்றுவிட்டாள். மணவிழா வெறும் சடங்குதான். எனவே ருருதான் அவளுக்கு எரியிட வேண்டும்’ என்றார்.

‘ஆனால் அவன் தன்னுணர்வின்றி இருக்கிறான்’ என்றாள் கிரீடசி.

‘அவன் தன் கடமையைச் செய்யும் தெளிவு பெறும்வரை, பிரமத்வாராவின் உடலை மூலிகைகள் கொண்டு பாதுகாப்போம்’ என்று கூறிய சயவன ரிஷியின் மைந்தர் மூலிகை மெத்தை ஒன்றை உருவாக்கினார். அதில் பிரமத்வாராவின் உடலை கிடத்தினார். ’இனி பலகாலம் இந்த உடல் கெடாதிருக்கும்’ என்றார்.

பிரமத்வாராவின் உயிரற்ற உடல் சிதையிலிருந்து அப்புறப்படுத்தப்பட்டது. பின் அனைவரும் விடை பெறாமல் விலகிச் சென்றனர். பிரம்மத்தின் தீண்டலை பெற பேரார்வம் கொண்டிருந்த ரிஷிகளுக்கும், ரிஷி பத்தினிகளுக்கும் பிரமத்வாராவின் மரணம் ஒரு சாதாரண நிகழ்வாகத்தான் இருந்தது. ’ரூருவின் துயரம் தற்காலிகமானது. கதிரவனின் ஒளிபட்டுக் கரையும் பனித்துளி போல சிறிது காலத்தில் அவனது துயரம் மறைந்துவிடும் என்று ஆன்றோர் எண்ணினர்.

அரசனாக இருந்தாலும், அந்தனாக இருந்தாலும், சண்டாளனாக இருந்தாலும் தன் மகன் படும் துயரை, அது ஒரு கணத்தில் மறையக் கூடியதென்றாலும், துடைக்கவே எந்தத் தாயும், ரிஷிபத்தினியாக இருக்கும் தாயும், விரும்புவாள். கிரீடசி தன் கணவரை ரூருவோடு பேசத் தூண்டினாள்.

(தொடரும்)

ஏஃஸ்

(கதையைக் கால இடைவெளியின்றித் தொடர்ந்து வாசிக்க விரும்பும் அன்பர்கள் cs@motherservice.net என்ற மின்னஞ்சல் முகவரி மூலம் தொடர்பு கொண்டால் முழு நாவலும் PDF வடிவத்தில் அனுப்பி வைக்கப்படும்.)

Published by Mr. P.V. Sankar on behalf of The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605 011, Printed by Mr. S. Devanathan at Sakthi Offset Printers, No. 238, Lawspet Main Road, Pakkamudayanpet, Puducherry - 605 008, Published from Flat No. 11, 2nd Floor, Grace Apartments, No. 177, Pappammal Koil Street, Vaithikuppam, Puducherry - 605 012, Editor: Mr. N. Asokan, Secretary, The Mother's Service Society, No. 5, Puduvai Sivam Street, Venkata Nagar, Puducherry - 605 011.

புத்தகக்கடை

தேசபக்தர், தன்னையும், வேலையையும் தியாகம் செய்து 20-ஆம் வயதில் வருமானமில்லாமல் திண்ணரும்-பொழுது ஆரம்ப நாள் ஊழியர் ஒருவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு ஒரு புத்தகக்கடை ஆரம்பித்தார். வசதி வந்தது. சுந்ததி-யில்லாதவர். ஒரு இளைஞரைச் சுவீகாரம் எடுத்துத் திருமணம் செய்வித்து கடையை அவனுக்குத் தர முடிவு செய்து அவனிடமும், அனைவரிடமும் தினமும் பலமுறை கூறுவார். கடை வந்தபின் தியாகி பெண்ணினும் வந்தது. வறுமை நீங்கியது. கடையை இளைஞருக்குத் தருவது பற்றி அனைவரிடமும் அநேகமுறை கூறுவார். இளைஞர் கடையைப் பார்த்துக் கொள்கிறான். தேசபக்தர் வியாதி வந்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனார். கடைசி நேரம் வந்தது. உறவினர், உரிமையாளர் வந்தனர். கடை இருந்த இடம் முனிசிபல் கட்டடம். முனிசிபல் சேர்மன் இவருடைய ஆதரவாளரானதால் அக்கடையைத் தந்தார். இன்று கடை மட்டுமே, அதன் கட்டடம் மட்டும் 5000ரூ. goodwill தரும். கடையில் உள்ள புத்தகங்கள், furniture அதே அளவு பெறும். உடன்பிறந்தவர் வந்தனர். புத்தகக் கடைக்காரர் இதுவரை பல நூறு பேரிடம், பல ஆயிரம் முறைகள் ‘கடை இளைஞருக்கே’ எனக் கூறியவர் இப்பொழுது உறவினரிடம், ‘இளைஞருக்கு 3,000 ரூபாய் கொடுத்து விலக்கி விடுங்கள்’ என்றார். சொல்பவன் செய்யமாட்டான், சொல்லிவிட்டாரா, அப்படியானால் நிச்சயம் செய்யமாட்டார், செய்பவர் சொல்லமாட்டார் என்பது வழக்கு. வழக்கு பலித்தது, வாய்ச்சொல் வெறும் சொல்லாயிற்று.

பெருந்தன்மை

Dr. தார்ன் தம் தம்பியைக் கொன்றவரை சிறைமீட்டார். தவறு தம்பிமீது என்பதால் அப்படிச் செய்தார். தான் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல், தம்பி கற்பழித்த பெண்ணுக்குப் பிறந்த பெண்ணை வளர்த்தார். தம்பியைக் கொன்ற கொத்தன் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற Engineer-ஆகி பிரம்மாண்டமான சொத்து சம்பாதித்தான். Dr. தார்னுக்குப் பழக்கமான பழம்பெரும் குடும்பம் இந்தக் கொத்தனுக்கு பெரும் கடன்பட்டு விட்டு குடும்பம் அழிவை நெருங்கியது. கொத்தன் மகன் சிறுவயது குடியால் 20 வயதுவரை இருக்கமாட்டன் என்பதால் கொத்தன் தன் தங்கை மகளுக்குச் சொத்தை எழுதி Dr. தார்னை Trustee-ஆக்கி விட்டான். பெரும் குடும்பப் பையன் Frank இந்த அனாதைப்பெண் Mary-யை மணப்பதை அனைவரும் எதிர்த்தனர். Frank-இன் தகப்பனார் நேர்மையானவர். தாயார் அடாவடிக்காரி. Frank-க்கு வருமானமில்லாததால் Mary-யை மணந்து குடும்பம் செய்ய முடியாது. Frank ஒரு பணமுள்ள பெண்ணை மணக்க குடும்பம் முயல்கிறது. Dr. தார்ன் நேர்மையானவர் என்பதால், Frank தகப்பனார் அவரிடம் இந்தத் திருமணத்தைத் தடை செய்யக் கேட்கிறார். Dr. தார்ன்க்கு இன்னும் சிறிது நாளில் Mary-க்குப் பெரும் சொத்து வருவதால் பிடி கொடுக்காமல் பேசினார். Dr. தார்ன்-ஜி Frank-இன் தகப்பனார் சந்தேகப்பட முடியவில்லை. முடிவாகச் சந்தேகப்பட்டுவிட்டார். ஒரு மாதத்தில் சொத்து Mary-க்கு வந்து Frank-ஜி மணம் புரிந்து அழிவிலிருந்து பெரிய குடும்பம் தப்பித்தது. தப்பித்தபின் ‘இதனால்தான் டாக்டர் பிடி கொடுக்காமல் பேசினாரா?’ என Frank-இன் தகப்பனாருக்குத் தோன்றவுமில்லை. எடுத்துக் கூறுவது பெரிய காரியம்.

